

# Xin Lỗi Em, Anh Đã Yêu Anh Ấy

## Contents

|                                                                                         |          |
|-----------------------------------------------------------------------------------------|----------|
| <b>Xin Lỗi Em, Anh Đã Yêu Anh Ấy</b>                                                    | <b>1</b> |
| 1. Chương 1: Hoài Niệmthế Gian Một Vợ Một Chồng,chẳng Như Nhà Táo, Hai Ông Một Bà . . . | 1        |
| 2. Chương 2: Mùa Xuân . . . . .                                                         | 3        |
| 3. Chương 3: Hàng Cau . . . . .                                                         | 4        |
| 4. Chương 4: Tơ Vương . . . . .                                                         | 6        |
| 5. Chương 5: Cau Khô Mẹ Hiền Ôm Rất Nặng . . . . .                                      | 8        |
| 6. Chương 6: Hoa Bưởi . . . . .                                                         | 9        |
| 7. Chương 7: Áo Vá . . . . .                                                            | 10       |
| 8. Chương 8: Tan Tác . . . . .                                                          | 10       |
| 9. Chương 9: Trắng Non . . . . .                                                        | 12       |
| 10. Chương 10: Răng Hô . . . . .                                                        | 13       |
| 11. Chương 11: Ca Dao . . . . .                                                         | 15       |
| 12. Chương 12: U Mê . . . . .                                                           | 16       |
| 13. Chương 13: Xôi Nếp . . . . .                                                        | 17       |
| 14. Chương 14: Vụ Quy . . . . .                                                         | 19       |
| 15. Chương 15: Ốc Luộc . . . . .                                                        | 20       |
| 16. Chương 16: Gừng Cay . . . . .                                                       | 21       |
| 17. Chương 17: Cỏ Lác . . . . .                                                         | 22       |
| 18. Chương 18: Cát Cháy . . . . .                                                       | 23       |
| 19. Chương 19: Dật Dựa . . . . .                                                        | 24       |
| 20. Chương 20: Mè Xỉng . . . . .                                                        | 26       |
| 21. Chương 21: Dưa Chua . . . . .                                                       | 28       |

## Xin Lỗi Em, Anh Đã Yêu Anh Ấy

---

### Giới thiệu

Chiều hôm trước bố bảo Huy, hai cha con nó sẽ đi thăm chú Hà. Như thường lệ, thằng Huy rất hăm hở khi nghe tin bố

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xin-loi-em-anh-da-yeu-anh-ay>*

### 1. Chương 1: Hoài Niệmthế Gian Một Vợ Một Chồng,chẳng Như Nhà Táo, Hai Ông Một Bà

Chiều hôm trước bố bảo Huy, hai cha con nó sẽ đi thăm chú Hà. Như thường lệ, thằng Huy rất hăm hở khi nghe tin bố nói tin như thế.

Mỗi lần đến thăm chú Hà là một dịp để thằng huy được nghỉ học, được ăn những thứ trái cây bốn mùa

trong khu vườn tươi xanh phì nhiêu mà chú Hà đã tận tình chăm sóc. Những quả ổi giòn ngọt, những quả khế vàng vừa chua vừa ngọt, những dòng mía tím thắm bên ngoài nhưng bên trong vừa mềm vừa ngọt, mọng nước, mát lịm nơi đầu lưỡi, đôi khi thằng Huy không nuốt kịp nên đã ho sặc sụa lên.

- Đi lâu không hả bố?
- Thằng bé háo hức hỏi.
- Chờng bốn ngày!
- Người cha trả lời. Ông tỏ không kém phần hứng thú như thằng con trai.
- Con đem theo hai bộ quần áo đủ không bố?
- Thằng bé hỏi tiếp.
- Đủ đấy! Mà thì cái gì cũng hỏi.
- Ông bố hình như có vẻ đang nghĩ về một điều gì đó hoàn toàn khác hẳn.

Thằng Huy suy tính một lúc trong đầu rồi nói tiếp:- Thế ta sẽ về trước khi mẹ đi thăm dì Mạ ở Nha Trang à?

- Ủ!
- Trong giọng nói của ông bố lộ rõ cảm xúc đặc biệt ở một cõi xa xăm nào đó nhưng không hề liên hệ đến câu nói của con trai.
- Bao giờ ta khởi hành, hả bố?
- Thằng bé lại sốt ruột hỏi.
- Trưa nay!
- Ông bố vừa cạo râu vừa đáp.
- Khỏi nấu cơm nha bố!
- Ủ! Người cha trả lời như thể ông đang rất bận suy nghĩ về một điều gì đó.

Thằng Huy vội chạy vào tủ áo. Đảo mắt nhanh qua những chiếc áo sơ mi được treo thẳng thớm, cu cậu lưỡng lự một thoáng rồi chọn ra hai cái áo thun. Nó nghĩ: Bây giờ đang sắp vào mùa hè, áo thun bao giờ cũng mặc và tiện lợi hơn. Rồi nó nghĩ đến chuyện sẽ được gặp lại chú Hà và con bé Thu. Con bé ấy lúc nào cũng lý la lý lắc.

Thế là đã nửa năm rồi. Nhanh thật! Lần trước khi chia tay, con bé Thu đã gửi vào tay thằng Huy 20 ngàn bạc. Thằng Huy chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì con bé đã vù chạy mất tiêu, biến vào khu vườn um tùm có những cành nhãn lòa xòa, vương lại đằng sau là những tiếng cười nắc nẻ, giòn tan, nghe thật dễ thương.

Tuổi 16, thằng Huy đã bắt đầu cảm nhận được những thay đổi của cơ thể. Lần này đi thăm chú Hà, ngoài những dịp được ăn ngon, được thăm chú cảnh vườn, nó nhất định hỏi tại sao con bé gửi vào tay nó một số tiền như thế. Tự nhiên nó thấy một ý tưởng hay hay xuất hiện trong đầu.

Khi thằng Huy sửa soạn xong xuôi thì bố đã chỉnh tề trong bộ quần áo mới mà nó đã mua từ thị trấn trong lần bán được lứa heo sữa. Trông bố đẹp trai hơn ngày thường. Râu cạo nhẵn nhụi nên bố trông trẻ hơn những lúc khác. Cánh áo màu xanh lá mạ còn khiến cho bố nhìn trẻ hơn. Chiếc quần bò bó sát làm cho bố nhìn giống như một người thích tập thể thao. Thằng Huy nhìn bố nó từ đầu đến chân rồi nhận xét:- Cứ như bố đi hẹn với người yêu ấy!

- Nhanh lên! – Bố nó giấu chút ngượng ngùng trong câu nói của ông.
- Con chờ hay bố chờ đây?
- Thằng Huy hỏi. Tính từ đầu năm nay nó đã được bố mẹ cho phép chạy xe máy để đi quanh quần gần gần trong xã.

Im lặng một giây, bố nghĩ rồi sau đó trả lời:- Đường xa lắm, để bố chở cho.

Nói xong bố dong xe ra ngoài đường. Thằng huy quàng vội cái túi vải sau lưng, hai tay nó ôm hai cái nón bảo hiểm rồi đi ra theo sau. Tiếng xe nổ giòn và bố đã ngồi trên yên sẵn sàng.

Con chó mực đứng nhìn hai bố con ông chủ chuẩn bị đi. Nhà sẽ vắng. Con chó nghĩ đến việc sẽ không ai cho nó ăn. Chẳng phải nó thông minh gì. Dù sao thì đây là một phản xạ có điều kiện. Nhà vắng chủ, con mực bik rằng nó phải linh động tìm thức ăn bên ngoài để lấp vào bao tử. Con chó mực còn nhớ là cứ hễ mỗi lần bà chủ đi vắng thì thế nào hai bố con ông chủ cũng đi vắng theo. Hình như hai bố con ông chủ lười hơn bà chủ. Họ chẳng bao giờ chịu nấu cơm.

Bố xiết tay ga, chiếc xe lao chồm lên khi bố gài số. Thằng Huy xóc người lên một cái. Tiếng máy hóc giạt lên rồi chuyển sang tiếng nổ nghe đều hơn. Một luồng khói xám bạc nhả ra cay cả mắt. Con chó mực cứ thế nhỏ dần. không gian hăng tuốt.

Tiếng ve đầu mùa nghe nhạc như nước ốc.

## 2. Chương 2: Mùa Xuân

Hè năm ấy hoa phượng nở lốm đốm như thể đây là một lần giận dỗi vu vơ không có lý do chính đáng. Những chiếc lá phượng nhỏ xúi, chen chúc bầu vúi vào nhau. Chúng run rẩy một cách giả tạo mỗi khi có một cơn gió lả lơi quen thói cợt đùa thói ngang qua.

Mùa ve năm nay hình như thất thu, chỉ có vài con khỏe mạnh lì lợm nhất cuối cùng ngoi lên từ lòng đất. Chúng cố tình cất giọng để to về cho bức tranh mùa hè một gam màu rôm rả, nhưng không gian thì vẫn tái ngắt. Những cánh điều không có quả vì những cơn mưa bất ưng vào những ngày áp tết đã làm cho những nụ hoa thui chột. Cảnh vật tiêu điều như có một trận cuồng phong đã kéo qua đây với một sự hằn học từ bao đời tiền kiếp.

Vài quả điều còi cọc, có vẻ cổ đằm ăn xôi, rắng nằm trụ lại. Chúng kệnh kiệu trong dáng vẻ cao ngạo nhưng trông rất lẻ loi. Nhìn chúng đơn độc và buồn. Nhất là hôm nay gió bỗng nhiên đỡ chứng, giạt thốc lên như một người đàn bà gàn tính, chỉ thích vật thốt, quăng dao. Vì thế những quả điều phải run lên vì lo sợ.

Bà Mẹ đang ngồi thái chuối để băm nấu nồi cámb lợn, cất giọng:- Hiền này! Mẹ đã suy nghĩ kỹ rồi! Hiền, tên cậu con trai đang ngồi gần đây. Anh chàng đang chuốt lại mấy cần câu cámb. Hiền đang chăm chú tập trung vào công việc nên vẫn không ngẩng đầu lên. Anh ta chẳng nói gì. Thường thì im lặng là một câu trả lời khó chịu. Bà Mẹ tuy thế vẫn cất giọng nhu mì, bà nhẹ nhàng bảo con:- Khổ thân cái Oanh quá! Con gái con đưa. Đến chết! Hiền nghe đến cái Oanh liền nghĩ ngay đến người con gái sống cách nhà anh vài hộ. Oanh là con gái lớn của ông bà quản Phó. Anh trai của Hiền là Hiện đã từng đi lại với cô ấy. Hàng xóm vun vào bao nhiêu là điều tiếng. Nào là anh trai của Hiền mặt rỗ, giọng nói lệnh võ, khỏe mánh tặc và rất thích kiếm chuyện cà khịa với thanh niên trong làng. Thế mà cái Oanh lại cứ đâm đầu vào cái thằng rắn mặt ấy. Bà mẹ của Oanh nghe hàng xóm nói ra nói vào mãi, bực quá, cuối cùng quay sang dạy dỗ con gái:- mù rồi hay sao mà mày đâm đầu vào thương cái thằng mất dạy ấy! Không nghe con gái trả lời, bà mẹ đâm cẩu, chửi thẳng luôn:- Cơm không muốn ăn. Lại muốn đi ăn cứt! Đúng là nhà này hết phúc.

Hiền nghĩ đến Oanh. Cô ấy nhan sắc cũng chẳng phải xấu như củ khoai bị vằm ra làm đôi. Trai làng đã khối đưa đánh nhau với anh Hiện chỉ vì muốn tranh giành cô ấy. Nhưng mà đây cũng là chuyện cũ của người xưa. Giờ thì anh Hiện sau khi ăn nằm với con người ta có chửa rồi quay ra chê chán. Cuối cùng anh bỏ làng ra đi. Chuyện đời chẳng ai biết đầu mà lường trước được.

Hiền nghĩ: Anh Hiện nhà mình ngu lắm. Tử tế không muốn, đâm đầu đi theo một người đàn bà bỏ chồng, cứ như thể đã ăn phải bả của người đàn bà ấy. Mà nào có bảo là oai phong gì. Nhà chị này cũng có chồng con tử tế nhưng cuối cùng lại quay ra phá bình. Hai người họ rủ nhau bỏ trốn lên mạn ngược. Anh Hiện bỏ lại cô Oanh đã có chửa trong nỗi đau ngổ ngang cay đắng. Người đàn bà nọ thì bỏ ông chồng lâm vào

tình cảnh gà trống nuôi con. Một nách hai con dại, một đứa con gái sút môi và một thằng con trai có một bàn tay sáu ngón.

- Mày có nghe mẹ đang nói gì không đấy, hả Hiên?

- Mẹ lại nhắc. – Mẹ bảo sao ạ?

- Rõ ràng là Hiên đang nghĩ đến Oanh nhưng anh chẳng hiểu mẹ đang định nói cái gì. – Thì chuyện cái Oanh ấy mà! – Bà mẹ tay vẫn đang thái chuối, động tác vô thức của bà rất điều đặn. Những lát thân chuối trắng như thịt bánh bò vừa được thái ra, đổ vật vào nhau, xếp thành những vằn ngay ngắn, đều đặn. Những lát chuối thái sớm ban nãy đang bắt đầu chuyển sang màu nâu thẫm do nhựa xỉn đi.

- Con chẳng hiểu mẹ đang nói gì nữa?

- Hiên vẫn đều tay chuốt cần câu bằng một miếng mảnh chai màu mật ong. Dăm tre trông nhẵn như ruốc lợn, vương đầy trên cánh đùi leo neho vài sợi lông măng của chàng trai 19 tuổi.

- Ăn ở phải có đức. Sống như thằng Hiên nhà mình thì cứ gọi là tội ngập đầu ngập cổ, con ạ.

- Bà mẹ ngừng tay, vắn người. Có lẽ bà ngồi lâu quá nên mỏi lưng.

-!?!Tiếng thở dài của Hiên tỏ rõ anh vẫn chẳng có chủ kiến nào.

- Mẹ thương cái Oanh quá! Con gái mà dại thì khổ cả đời. Đến chết!Hiên ngừng tay. Anh kéo lại cái quần đùi này giờ dần thành nếp, cần sát phía dưới nơi hai tinh hoàn, có cảm giác ngứa ngứa. Một con kiến bóng ở đầu bò ra, dại dột cắn vào phải trong đùi non của anh. Hiên lấy tay nhặt con kiến vò nát nó trong hai ngón tay của mình:- Chẳng làm gì được đâu mẹ ơi! Anh Hiên nhà mình thì mẹ còn lạ gì tính anh ấy nữa.

- Cơ cũng là một giọt máu của nha ta! Bà mẹ lấy tay vén lại mái tóc đã có khá nhiều sợi bạc.

- Mẹ bảo mình thì làm được cái gì bây giờ! Người ta như con chim, biết đâu mà lần ra cho được.

Im lặng chùng xuống như sợi dây chun của một cái quần cũ. Tiếng lợn réo cám om xòm ở dãy nhà ngang phía sau vọng ra. Mùi phân lợn theo gió quần, đánh lên, thật dễ chịu với lỗ mũi quá quen thuộc của Hiên. Anh vươn vai cho bớt mỏi, đôi mắt nhìn ra khoảng sân hẹp có những gốc rau đay già mẹ anh phơi để làm giống. Bà mẹ ngáp một cái rồi nói tiếp: – Hay là mày lấy đại cái Oanh đi, con nhé! –?!? Hiên nhìn sững mẹ. Anh thật sự bất ngờ trước đề nghị của bà cụ. – Mẹ nói thật đấy! Mày thì mày biết rõ rồi còn gì. Con bé cái Oanh, nó là đứa ngoan nết, giỏi việc nhà. Chăm chỉ, chịu thương chịu khó...- Bà mẹ định nói thêm nhưng chờ xem thái độ của Hiên như thế nào rồi mới nói tiếp. –?!?Hiên vẫn chưa có phản ứng nào cụ thể. Mặc dù anh nghĩ ngay trong đầu: Ngoan nết mà lại chửa hoang như thế! – Thằng Hiên nhà mình ngu như giống chó mới bỏ con Oanh mà đi! – Mẹ hần học, giọng đầy vẻ bức xúc. – Mẹ bảo sao ạ? – Hình như bộ xử lý của Hiên không làm việc nhanh như bình thường. Có lẽ là anh vẫn còn đang mãi nghĩ đến cái Oanh.

- Là thế này này, mày chịu khó ngoan ngoãn nghe đại mẹ. Để mẹ nhờ người ta sang nói chuyện với ông bà quản Phó. Họ ghét thằng Hiên nhưng lại thích mày. Cái Oanh thì chả có chuyện gì khó đâu. Mẹ bảo một tiếng thế nào con bé ấy cũng nghe.

Rõ ràng mẹ đang nghĩ rằng Hiên chẳng bao giờ cãi mẹ như bao lần trước đó.

Hiên ngồi thẳng lưng dậy. Anh thấy choáng vì này giờ cuối đầu quá lâu. Tai anh có vẻ như bị ù lên. Điều mẹ đề nghị thật quá bất ngờ. Giờ đây Hiên đang nghĩ đến một điều khác. Anh nghĩ đến người yêu của mình....

### 3. Chương 3: Hàng Cau

Hiên chẳng đá động gì đến chuyện mẹ nói hôm qua. Lúc ấy anh mãi nhớ đến người yêu của mình. Giờ nghĩ lại, kể ra cũng tội nghiệp cho chị Oanh thật đấy. Chị ấy cứ yêu anh Hiên cứ gọi là say như điên điên. Mà đây có thể chỉ là một sự đánh lừa nhằng nháo của cảm xúc khi trái gái bén hơi nhau. Tình yêu thế là có cơ hội bật dậy chẳng khác nào như cái lò xo bị tuột ốc. Giao hòa xác thân tưởng chừng như cao cả lắm nhưng

thực chất chỉ là kết quả của những chòi đập xô cỡi dung tục tầm thường. Cảm xúc là một trò đùa sở khanh nhất. Hiên nghĩ trong đầu: Những bóng bẩy xoa mở lợn bao giờ cũng lấp lánh như một hạt cuội dưới ánh nắng chói chang của mặt trời bằng than đỏ, Dính dớp và nháy nhụa. Chả bấu bở gì.

Hiên hỏi người chị gái:

– Mẹ bảo em lấy chị Oanh thay anh Hiên! Vợ vẫn không chịu được. Chị thì chị nghĩ sao?

Chị gái thường không trả lời ngay. Chị thích tiêu hóa lời nói của người khác một cách nhẩn nha chậm chạp. Chị cẩn thận trong từng lời nói như một bà cụ non, chị kiệm lời:

– Mẹ chỉ được cái khỏe thương người là giỏi?

Hiên hờ hững đáp:

– Mà cũng tội nghiệp cho chị Oanh! Chị với chị ấy, thế hai người có nói chuyện gì với nhau không?

Chị gái nhăm nháp câu nói của Hiên, một lúc sau mới nhận xét:

– Nó hận thằng Hiên nhà mình lắm

Hiên nghĩ: Không hận cũng không được. Gian díu với nhau như thế mà người ta có thể rũ sạch, ra đi như thể những lần ân ái kia chỉ là một sự trao đổi bình thường đến độ trơ trên nhất. Cứ làm như một kẻ có chày, một người có cối rồi đem ra giã cua chung. Đơn giản như bóc bánh trưng ra rồi chấm đường. Giống y như chuyện người ta ngứa tay, chặt ngập con dao vào thân chuối. Lưỡi dao đi sâu vào quá nữa, nhựa đùn ứa ra. Lênh láng. Tâm tư con người bị phụ bạc bao giờ mà chẳng rỉ máu. Vết sẹo có lành đi chẳng nữa thì mỗi khi trái gió trở trời vẫn khiến con người ta nhức nhối vì đau.

– Thế em cãi lời mẹ có sao không? – Hiên hỏi chị gái. Dù sao chị ấy cũng là người đọc nhiều sách.

–!!!

Chị gái lại đang nhăm nháp câu hỏi của Hiên. Đưa em lại nói tiếp:

– Em thì em chẳng muốn lấy chị Oanh chút nào. Chuyện tình cảm, không phải giống như mình đi tắm, rồi bảo như mình thay quần, thay áo.

– Rồi mẹ sẽ quên.- Chị gái sau cùng kết luận.

Cuộc đối thoại chậm rãi và ngắn ngủi ấy đã khiến Hiên an tâm nhiều hơn với quyết định của mình.

Chiều đến mẹ lại gặng hỏi Hiên. Đại thể là những câu chuyện mẹ khen cái Oanh nào là hiền lành và thật thà, nào là Oanh nhu mì lễ phép:

– Trăm tội cũng tại thằng Hiên nhà mình mất dạy. Mẹ xin con đấy, Hiên ơi! Dù sao đấy cũng là giọt máu nhà mình, lột sàng xuống nia. Chẳng đi đâu mà thiệt cả, con ạ.

– Nhưng con không thể lấy người ta được! – Hiên cãi lại.

– Sao lại không? Trai lớn lấy vợ, gái lớn lấy chồng. Chẳng phải là chuyện long trời lở đất! Mà làm gì mà cứ giãy lên như đĩa phải vôi như thế!

– Con đã có người iu rồi! – Hiên nói toạc ra.

– Đứa nào đâu? Có bao giờ tao thấy mày quen con bé nào đâu mà bảo! – Bà mẹ không tin lời cậu con trai.

– Chả lẽ chuyện gì của con mẹ cũng phải biết! – Hiên bắt đầu cục với mẹ một cách vô cớ.

– Lại không à? Ở hay cái thằng này, tự nhiên hôm nay hay nhỉ.- Bà mẹ tỏ ra bất ngờ với thái độ của cậu con trai.

– Đã bảo không là không. Mẹ cứ thích dây vào chuyện của người khác để làm gì. Chả lẽ anh Hiên anh ấy ồ chán bây giờ đến lượt con đi đổ vổ, à. – Hiên cãi mẹ, chưa bao giờ anh tỏ ra vô lễ với mẹ như thế!

– Ốc với chả vổ! Mày nói chuyện nghe hay lắm. Máu nhà mình chứ có phải máu hàng xã đâu mà mày ăn nói ngổ ngược như thế! Nói như thế mà mày nghe được à?

Nước mắt chạy quanh thật nhanh từ đôi mắt vốn đục lờ mờ của mẹ. Thần kinh của Hiên co rúm lại. Anh chẳng bao giờ muốn làm cho mẹ buồn. Cả đời mẹ đã quá khổ. Từ ngày anh có trí khôn tới giờ, đời mẹ cứ như miếng chanh, vắt kiệt sức đến khô đi vì ba chị em của Hiên.

Anh Hiên ác như giống chó. Hành hạ mẹ cả đời chưa đủ, giờ còn bắt Hiên phải hi sinh. Tệ bạc lắm quá! Mẹ thương anh ấy nhất nhà. Thế mà anh ấy đã không biết ơn, cuối cùng còn bỏ lại cái Oanh để mẹ phải đau lòng khó xử.

Hiên cảm thấy bất lực. Giá như thân xác của anh có thể được chẻ tách đôi ra như một cây tre, anh nhất định sẽ bù đắp cho mẹ. Đàng này chuyện hôn nhân không thể nói ví đơn giản như thế được. Hiên lảng tránh tia nhìn của mẹ:

– Đợi chị Oanh đẻ xong, ta sang ta ẵm cháu về! Việc gì mẹ cứ phải rối lên như thế.

– Thế nghĩa tình ở đâu ra, Sống cũng phải có tình có nghĩa chứ!

Hiên im lặng. Anh chẳng thể giải thích được điều mà anh muốn nói. Tình yêu và hôn nhân là những chuyện con trai không thể diễn tả rõ ràng trọn vẹn với mẹ ruột của mình được. Hiên đưa tay lên gỡ đầu, một cử chỉ bối rối thường gặp của cánh con trai. Mẹ hiểu được hình như đang cấu, giọng mẹ chột mềm hẳn lại:

– Mày có người yêu nhưng có ăn nằm với người ta đâu mà rộn lên như thế. Đàng này cái Oanh, bụng thì một ngày một càng phưỡn ra. Con gái như cái hoa, nở toét nhòe rồi thì chó đũa nào nó lấy! Con gái đàn bà thì khổ thế đấy! Khôn ba năm đại một giờ. Mày nghe mẹ, thương mẹ đi, Hiên nhé.

Hiên không thể cãi mà cũng không thể trả lời mẹ được. Những câu nói miềm mõi luôn là những sợi chấu cọt chặt lưỡi con người ta nhiều nhất. Hiên bị dồn vào chân tường bằng sự khẩn thiết trông đến tội nghiệp của mẹ. Cuối cùng anh phải đầu dụi:

– Thôi từ từ mẹ nhé! Chuyện đâu vẫn còn có đó mà.

Mẹ biết không thể ép Hiên được. Già néo sẽ đứt dây. Hơn nữa Hiên đã nói là nó đã có người yêu. Vì thế bà mẹ chỉ biết trông mong vào thằng con trai có hiếu sẽ thay đổi ý kiến.

Buổi chiều hôm ấy vào bữa cơm cả nhà chẳng ai nói với ai câu nào. Hiên ăn đúng hai bát rồi đứng lên. Bà mẹ cũng nhai đến cả chục miếng trầu mà miệng vẫn nhạt. Chị gái thì cắm vào cuốn truyện cũ nát mượn của người ta mà chẳng biết thế nào là hại mắt.

Đêm buồn như ánh đèn dầu. Hắt hiu. Leo lắt.

#### 4. Chương 4: Tờ Vương

Hiên đi tìm Oanh. Ít nhất cậu ta hy vọng rằng Oanh sẽ điều đình nói hộ với mẹ giúp mình một tiếng. Hiên hẹn Oanh ra một cây cầu vắng. Đêm nhẹ như khăn voan. Từng chùm đom đóm lập lòe chập chờn đu bám vào nhau. Mùi hoa khế thơm ngai ngái mũi theo gió thổi từ một căn nhà gần đấy đưa sang. Hiên lúng túng mãi nhưng không mở lời được. Mà làm sao anh có thể nói được điều anh muốn? Oanh có phải là người để anh tùy tiện sai vặt đâu. Chờ mãi, Oanh ngập ngừng một hồi lâu rồi hỏi:

– Anh Hiên có tin gì không Hiên?

Chẳng có tin gì cả. Lão ấy sống chết ra sao tớ cũng không cần biết. – Họ vẫn quen xưng hô như hồi còn bé.

Oanh ngừng một giây sau rồi nói tiếp:

– Hiên hẹn mình ra đây có chuyện gì thế?

– Tớ định nhờ đàng ấy một chuyện! – Hiên cuối cùng quyết định mở lời.

– Chuyện gì vậy, Hiên? Giọng Oanh trở nên đầy vẻ quan tâm.

– Mẹ bảo tới phải lấy đàn ông ấy vì đàn ông ấy đã có em bé với anh Hiện! Mẹ bảo đàn ông ấy dù sao cũng đã cứu mạng giọt máu cho nhà tới.

Sau câu nói của Hiện, cả hai đều chùng xuống. Im lặng đặc quánh lại đến độ tiếng muỗi kêu o o nhân rộng cường độ âm thanh như chúng bị nhốt trong lọ. Hơi thở của Oanh nghe nặng như cô đang có những cảm xúc thật khó diễn tả. Hiện đứng dựa vào gốc gạo, đôi mắt nhìn kỹ Oanh. Đêm rất mờ nhưng do đã quen với bóng tối nên Hiện nhìn thấy khuôn mặt của Oanh nhợt nhạt nhiều so với ban ngày:

– Tớ đã bảo với mẹ là tớ đã có người yêu. Nhưng xem ra ý mẹ khẳng khái lắm. Thì ra chỉ có đàn ông ấy bảo là đàn ông ấy không ưng tớ thì may ra mẹ mới chịu nhường ra.

–!?!

Lần này đến lượt Oanh im lặng. Cô cần môi suy nghĩ. Oanh chẳng biết nói với Hiện như thế nào nữa. Kỳ tình thì ban chiều mẹ Hiện đã nói chuyện với Oanh, nội dung của câu chuyện 2 người họ khác hẳn. Bác Nhụ là mẹ của Hiện đã nói với Oanh như thế này:

– Oanh ạ! Thằng Hiện khôn nạn đã đành. Nhưng thằng Hiện nó là người có tình có nghĩa lắm. Nó bảo bác là sang ướm lời với cháu trước. Nếu cháu không chê bai nó, thì nó xin nhận trách nhiệm làm ba đứa trẻ trong bụng cháu. Ấu cũng là hồn máu của nhà Bác, cháu ạ.

– Thế nghĩa là thế nào, hả bác?– Oanh vẫn quá ngỡ ngàng với đề nghị của bà Nhụ.

– Là thế này này! Thằng Hiện nó thương cháu thật. Thế nó mới nhờ bác sang đây để dạm hỏi ý của cháu! Bác cứ lo mãi mà chẳng biết phải xử làm sao với giọt máu mà cháu đã đang cứu mạng cho nhà bác.– Bà cụ leo lẻo một kịch bản đã được giàn dựng sẵn sàng.

– Thế còn anh Hiện thì sao hả bác?– Oanh lúng túng.

– Sao giảng gì cái thằng khôn nạn ấy!– Bà mẹ tỏ ra rất hăm hực.– Bạc như thế giới đánh cũng chẳng ai thương.

– Cháu lo là...– Oanh đang chưa kịp nói hết câu thì bà cụ chen vào:

– Cháu chẳng phải lo lắng gì hết! Cháu chỉ gạt đầu là nhà bác sẽ sang nói chuyện với ông bà quản.

Hóa ra câu chuyện ban chiều là câu chuyện do bà cụ thêm dặt ra. Lúc ấy Oanh tuy không rộn ràng nhưng không thể không nhen nhóm lên một niềm hy vọng. Nhất là dạo gần đây cô bắt đầu nôn thốc nôn tháo, nôn nả hơn, ngực căng ra, nhũ hoa thì bắt đầu thâm tím lại.

Tình hình này cứ gọi là giấy không thể gói được lửa mãi. Thành ra câu chuyện của bà cụ hồi chiều trở thành cái phao. Người đang sắp chết đuối vớ cả cọng rơm, Oanh biết mình rất cần một người cha cho đứa con của mình. Với Oanh thì cho dù người ấy là ai cũng không quan trọng trong lúc này. Ăn mày không thể đòi xôi gấc được. Oanh chợt tỉnh táo nhiều hơn sau lần Hiện quát ngựa truy phong bỏ lại Oanh một mình.

Cuối cùng cô nhận ra ở đời kẻ có trách nhiệm thật ra là rất hiếm. Hiện kể ra cũng không phải là người tệ lắm.

Giờ đây khi nghe Hiện kể ra câu chuyện, Oanh choáng váng xây xẩm mặt mày. Đầu cô như có ong vo vo bay bên trong. Rõ ràng là Hiện thật thà chất phác đến độ thành thần. Oanh cảm thấy tê tái vì sự cả tin của mình. Ban đầu là cô tin Hiện dỗ ngọt, giờ lại tin lời bà cụ khéo léo.

Oanh hoang mang vì xung quanh mình toàn là người nói dối và làm những điều không thật. Chao đảo trong suy tưởng của mình. Oanh cảm thấy mất hết niềm tin vào thực tại. Cô vịn tay vào một cành gạo để khỏi khụy xuống.

– Tớ mong là đàn ông ấy sẽ nói với mẹ hộ một tiếng là đàn ông ấy không thích tớ nhá!– Hiện khẩn khoản.

Oanh lơ mơ nói, cô vẫn còn quá bàng hoàng xúc động:

– Để mình nói với bà cụ cho.

– Thật nhá!– Hiện rõ ràng đang vui như mở cờ trong bụng.

– Hiền cứ về đi. Minh nhất định sẽ nói với bà cụ cho. – Oanh hứa.

Nói xong Oanh lao đảo bước đi. Hiền đứng lên dõi mắt nhìn theo bóng của Oanh nhập nhoạng tan dần vào trong đêm tối. Một cảm xúc nhẹ nhàng chợt dâng lên trong lòng. Hiền thấy tội nghiệp cho Oanh. Anh nghĩ: Nếu anh Hiền nhà mình không phải là con người bạc tình bội nghĩa, người con gái kia chẳng phải rơi vào những khổ đau tẻ ngắt như thế này. Và tất nhiên Oanh sẽ là chị dâu của Hiền.

## 5. Chương 5: Cau Khô Mẹ Hiền Ồm Rất Nặng

Bà nằm chèo queo trên chiếc chõng tre kê sát ngoài cửa sổ. Ban đầu Hiền tưởng là mẹ cố tình giả vờ bệnh để hồng địch vận với chủ tâm lung lạc Hiền. Mãi cho đến khi chị gái phải lên tiếng thì anh mới tin là mẹ mình bệnh thật. Chị gái bảo Hiền:

– Khổ quá! Mẹ bướng lắm, cháo không chịu húp. Mà làm sao ấy thì làm. Tao là tao bó tay rồi đấy!

Hiền nghe thế vội bưng bát cháo vào cho mẹ, giọng anh ân cần:

– Thế nào thì thế mẹ cũng phải cố ăn vài muỗng cháo chứ? Ăn không ăn rồi thì sức người kiệt đi thì biết làm thế nào?

Mẹ vẫn quay mặt vào vách, tiếng thở nghe thật nặng. Hiền đưa tay lên chần mẹ, cơn sốt cao khiến anh phải giật mình. Đầu mẹ nóng như một hòn than. Da trán bà khô như da rắn. Anh cuống lên:

– Để con chở mẹ đi trạm xá nhá!

– Không cần anh phải có hiếu như thế. Cứ mặc xác tôi.- Bà cụ lầy.

Hiền không dám trả lời, anh lại đưa tay lên thăm nhiệt một lần nữa. Lần này mẹ giấy ra:

– Không ai mượn anh động đến tôi! Tôi chết để anh khỏi phải ngứa mắt. Thích tự do thế nào thì tự.- Giọng mẹ khản đặc, nhưng vẫn cố gắng nói.

– Mẹ hay chưa! Cứ trách con, để con đưa mẹ ra trạm xá trước! Chuyện gì thì cũng phải từ từ thủng thân chứ!

– Ra đấy làm gì, có ai màng đến tôi đâu mà họ phải ra điều lo lắng.

– Thế bây giờ mẹ muốn cái gì!- Trong câu nói của Hiền có pha chút bất lực vì bức xúc.

– Anh cứ đu với người yêu của anh đi. Nhà này hết phúc rồi. Anh hư hỏng anh, em thì không biết ăn phở đàn em! Tôi sống chỉ làm cho các anh chướng tay, gai mắt. Cứu tôi làm gì để tôi phải khổ thân! Vương chân vào các anh.

– Mẹ hay lắm!- Hiền cúi một cách vô cớ.

– Tôi hay à? Có máu có xốt. Anh bảo tôi là giống người hay giống chó mà thấy máu mủ nhà mình lại không biết thương, biết xốt.

Đến lúc này chợt Hiền nhận ra bà cụ vì quá bức xúc mà hóa bệnh. Cuối cùng anh cũng phải hứa liều:

– Thì mẹ cứ đi trạm xá đi. Các việc nhất định con sẽ nghe lời mẹ.

–!?!

Bà cụ không trả lời. Hình như bà tin rằng Hiền đang nói thật.

Hiền còn đang lo lắng thì bà cụ cố ngồi dậy, khuôn mặt có vẻ vui mừng rạng rỡ khác thường, cầm tay con trai, đôi mắt đầy nước, bà run run nói với Hiền:

– Thế thì con liều liệu mà nói với cái Oanh. Mẹ thì mẹ chẳng còn mặt mũi nào để đi gặp nó nữa đâu! Con bé Oanh nó có vẻ giận mẹ lắm.

Chừng như không muốn đi viện, bà mẹ gọi với ra và bảo chị gái lấy khăn đắp nước vào. Cụ cố gắng nuốt mấy thìa cháo đầy để hai đứa con được an tâm. Hiền nhìn mẹ ăn cháo mà lòng anh đau như cắt. Chị gái là người khô khan như thế mà cũng phải mắt đầy ngấn nước chạy quanh. Mẹ như đứa trẻ con, cố nuốt thêm vài thìa cháo nữa. Hiền thấy thương mẹ quá, anh cảm lòng không được nên phải vội bước ra ngoài sân. Nếu không, anh cũng sẽ khó mà cản được nguồn cảm xúc.

## 6. Chương 6: Hoa Bưởi

Hóa ra trong cơn bối rối khi mẹ ốm nặng nên Hiền đã đánh lừa bà cụ. Chẳng biết có phải thật sự như thế không, chỉ biết nếu hiểu theo định nghĩa không giữ lời tức là đã nói dối. Như thế, rõ ràng trong trường hợp này là Hiền đã đánh lừa bà cụ.

Câu chuyện giữa Hiền và Oanh vì thế ở giai đoạn đánh rắn giữa khúc. Hiền hứa xằng vì trong lúc bối rối anh đã chẳng thể nào làm khác hơn được. Nhìn thấy mẹ bệnh nằm liệt giường nên Hiền không đành lòng. Thế là anh đành phải liều một phen nói dối. Con người vẫn phải ứng xử như trong những trường hợp bất khả kháng. Nhưng làm như thế chỉ tổ không thể đào tận gốc được nan đề gay cấn chuyện của Oanh, mà càng khiến cho câu chuyện nát như rã. Lẩn quẩn không tìm xa lối thoát, Hiền đâm cẩu thả với chính mình.

Cũng may, sau đó vài hôm khi bệnh tình của bà cụ đã khỏi hẳn, các sinh hoạt cuối cùng đã đi vào ổn định. Con lợn sẽ đòi đực cần sát cả chuồng. Nó kêu âm ỷ lên và chỉ chực hắt tung cái máng gỗ, nhất định không chịu ăn.

Chị gái có người đem cau đến dạm hỏi. Đây là một chàng trai bị lãng tai, nhưng được cái tính nết hiền lành chịu khó. Nhà anh ta nghèo nhưng là con người chân thuần chất phác.

Bữa cơm đạm ngô đạm bạc, mẹ Hiền không đòi hỏi nhiều. Nhà người ta nghèo cơm không đủ ăn thì đòi hỏi kéo kỳ làm gì. Kéo căng ra con gái mình sau này sẽ khổ chứ ai khổ vào đấy nữa. Nghĩ như thế nên mẹ Hiền bảo với nhà giai: Các ông các bà bên ấy định thế nào cũng được ạ!

Người ta dẫn con heo nọc vào, lạch huych mãi mới phù giống xong. Bụng mẹ Hiền đang vui vì chứa chan hy vọng về một đàn lợn sữa nay mai, nên bà hỏi con trai:

– Thế mày đã đi gặp con Oanh chưa? Nó bảo thế nào rồi.

– Bảo là còn phải nghĩ nữa!- Hiền nói dối.

– Sao mày ngu thế! Mổm đâu không há ra, bảo là hôm nọ mày còn ngại. giờ thì đã suy nghĩ kỹ. Phải xin lỗi nó chứ! Ngu quá cái thằng.- Bà mẹ xem ra là người có rất nhiều mảnh lớn

– Con bảo y như thế đấy! Nhưng người ta có phải là thứ ế ẩm đâu. Mẹ cứ làm như là...-Hiền tự nhiên hơn. Câu chuyện nói dối thì ra đã có hướng xử lý.

– Mày ngu lắm cơ. Đàn bà chả ai là không ưa ngọt, liều liếu mà dỗ con bé! Nói cho nó bùi tai thì nó mới chịu nghe chứ. Chả bù cho thằng Hiền.- Bà cụ biết mình hớ lời nên nhe răng ra cười.

Tuy vậy mẹ vẫn chẳng tin Hiền lắm. Thế là mẹ phải nhờ chị gái thăm dò động tĩnh. Chị gái tưởng Hiền đã đi gặp Oanh nên lại đi hỏi cô gái. Cuối cùng thì câu chuyện lại vỡ lở. Đúng là cây kim bọc giẻ lâu ngày cũng lòi ra.

Bà cụ lần này giận Hiền lắm! Thế là cụ cấm cửa không nói chuyện với thằng con trai nữa. Nhà trở nên căng thẳng ngột ngạt. Mẹ không nói năng gì mà cứ hậm hực cả ngày, hết quãng niền rồi lại vặt chày. Hiền biết mình sai vì đã nói dối mẹ mấy lần nên chỉ biết đành ngồi im thín thút

## 7. Chương 7: Áo Vá

Nhà có khóm tiêu chín bói, mẹ Hiên lấy cái mẹt rách rồi lần sờ ra gốc tiêu lấy quả chín. Bà cụ bực lắm, trong lòng ngổn ngang trăm mối tơ vò. Bụng Oanh thì càng ngày càng mẩy hơn. Cứ độ này mà kéo dài thì mọi chuyện đến vỡ lở, lúc ấy có muốn hàn cũng không vá vú được gì. Đã có người cạnh khéo xiên xò xa gần:

- Con không cha như nha không nóc!
- Không chồng mà chữa mới ngoan.

Bà mẹ bực Hiên mà cũng thấy tội nghiệp con! Cơ mà cái tính thương người của nó đã ăn sâu, lặn vào máu của bà, có muốn chữa cũng không chữa được. Thằng hoặc bà tự nhủ rằng, thôi cứ quên phắt đi mọi chuyện. Cứ như theo lời Hiên nói: Để xong ta ẵm cháu về. Bất quá nếu bên ấy khăng khăng giữ cháu ngoại thì cũng đành chịu. Cười người không ai cười mãi. Mồm ngứa mãi cũng phải dần dần nhặt chuyện.

Cơ mà nói đi thì cũng phải nói lại, chẳng hiểu sao ý nghĩ cái Oanh sẽ lấy chồng và cháu nội của bà sẽ khổ, điều đó cứ dần vặt bà mãi. Hóa ra lo xa luôn khiến cho con người ta quẩn quanh với những suy nghĩ vớ vẩn của mình. Giữa lúc bà đang mông lung suy nghĩ thì Hà đến. Hà là con trai của cô Mẹ, cách nhà Hiên hơn chục nóc nhà.

- Hiên đâu rồi u? –Thằng Hà vẫn gọi mẹ Hiên bằng u như thế.
- Ờ thằng Hà đấy à, con.- Mẹ Hiên chợt vui vì một ý tưởng vừa lóe lên trong đầu bà.
- U đang vật tiêu. Thằng Hiên nó đi đâu u cũng không biết nữa?

Hà bước đến gần khóm tiêu hơn, anh bắt đầu hái tiêu với bà cụ. Bao giờ cũng thế, việc nhà của Hiên anh cũng luôn tự coi như việc của nhà mình. Bà cụ lấy chân kéo lê cái mẹt lại giữa hai người rồi thùng thảng hạ giọng:

- U có chuyện này định nhờ con.
- Chuyện gì thế hở u? – Hà hoàn toàn không biết anh sắp sửa nghe một câu chuyện đau lòng mà anh chẳng bao giờ muốn nghe.
- Chuyện là thế này này.....

Sau đó mẹ Hiên kể chuyện cho Hà nghe về điều bà muốn nhờ. Kể xong bà kết luận:

- Thằng Hiên con bảo cái gì nó cũng nghe. Thằng ấy thì cái gì cũng một điều thằng Hà, hai điều thằng Hà...Con giúp u nhé! U chỉ còn biết trông cậy vào mỗi con thôi.

Hà choáng người. Đúng là như lời bà cụ nói, Hiên bao giờ cũng nghe lời nó. Mặt chàng trai tối lại, anh ước ao giá anh đừng gặp mẹ Hiên hôm nay.

Thì ra Hà chính là người mà Hiên đã nói với bà cụ là nó đã có người yêu. Hóa ra đây là một mối tình của hai người thanh niên đồng tính.

## 8. Chương 8: Tan Tác

Đó là người đàn bà bị phản bội, chồng chị đã chạy theo một cô nhân tình vừa có nhan sắc vừa có của. Chồng chị đã cùng với người phụ nữ ấy ra đi. Chị thu gom toàn bộ tư trang rồi hai người vượt biên ra nước ngoài. Cuối cùng khi chỉ còn lại một mẹ một con, người đàn bà ấy thần thờ khi chị nhìn đứa con trai bảy tuổi đang học lớp hai:

- Ba con từ nay sẽ không về nhà nữa đâu!

– Mẹ nói sao? Ba đi đâu mà không về?- Thằng con trai hỏi. Đôi mắt ấy mở to như thể nguồn tin ấy khiến nó ngạc nhiên nhiều hơn là nó có thể hiểu điều gì đang xảy ra.

– Ba đi xa lắm! Ba sẽ không về nữa đâu...- Câu nói của người mẹ vỡ òa ra thành tiếng khóc.

Thì ra người ta có thể dứt tình ra đi dễ dàng như người ta xé toạc một tờ giấy. Thằng bé chẳng hiểu sao ba nó không về và tại sao mẹ nó bật khóc lên tức tưởi. Người mẹ ôm chặt đứa con trai, mắt chị đầy nước, đôi môi vều lên, khuôn mặt mọng tím, sưng tấy.

– Tại sao ba sẽ không về? – Câu hỏi của đứa con cũng là câu hỏi của người mẹ.

– Ba đi xa lắm...Ba con không thể về được.

– Sao ba bỏ đi không nói gì với con? – Thằng bé hỏi. Vẫn là câu hỏi mẹ nó cũng đã tự hỏi khi chị bàng hoàng nhận được lá thư của chồng để lại:

Gửi em Mẹ,

Anh đã quyết định, anh sẽ cùng Phi đi nước ngoài. Xin lỗi em và con. Anh là người chồng và một người cha không xứng đáng. Hãy nói với con là anh luôn yêu thương nó. Cảm ơn em đã chăm sóc con. Phi có đưa cho anh bốn lạng vàng để em thay anh lo cho con. Chỉ là một chút quà tượng trưng, không có gì đáng kể. Mong em vui lòng nhận

Mong là em tha thứ cho anh và Phi.

Ký tên,

Vũ Hồng

Tái tê và nát vụn, người mẹ ôm chặt đứa con trai có khuôn mặt thộn ra. Chị biết con mình rất thất vọng. Người mẹ cổ tình an ủi con trai:

– Ba nói là ba phải đi làm xa...- Người mẹ có thể giấu con nhưng chị không thể giấu mình được.

Chuyện tình cảm của hai người đã rất ngọt ngào kể từ khi con trai ra đời. Người mẹ mệt mỏi và luôn luôn trong tâm trạng lo lắng căng thẳng. Chị bần thần vì con và chẳng bao giờ có những giây phút bình an. Con khóc, con đòi sữa, con đi đái, chuyện giặt giũ...Tất cả hình như đã chiếm trọn vẹn thời gian của chị. Thế là chuyện ân ái đành phải gạt qua một bên. Chồng chị là một người đàn ông tuy không có nhiều nhu cầu đòi hỏi nhưng chị vẫn cự tuyệt anh một cách quá đáng:

– Anh không thấy em mệt mỏi muốn dứt hơi hay sao?

– Em sao kỳ vậy! Anh là chồng của em?- Người chồng bối rối ngạc nhiên trước thái độ của vợ.

– Anh ích kỷ lắm. Anh chỉ nghĩ đến bản thân anh trước. Chẳng bao giờ anh nghĩ đến em và con.- Chị vợ trả lời đầy vẻ oán trách.

Thế em bảo anh phải làm gì bây giờ?- Người chồng càng bối rối hơn!

– Tự anh hãy đi mà tự hiểu lấy! Anh lớn rồi, anh không còn là trẻ con nữa.

Nói xong người mẹ trở quay lưng vào vách, ôm chặt lấy con trai, rưng rưng khóc.

Từ hôm ấy, chồng chị chẳng nói gì nữa. Anh cảm thấy mình như một người thừa thãi trong nhà, Mẹ đứa trẻ càng bận rộn với đứa con trai của chị, người bố bị dồn vào ngõ cụt. Cho đến một hôm anh về nhà, mồm sặc mùi rượu và cổ áo có dính một vệt son màu cánh sen. Chị vợ ghen \*\*\*g lên, giọng nói đầy vẻ trách móc:

– Anh ích kỷ lắm. Giờ thì tôi mới biết con người thật của anh!

–!!!

– Chồng chị không trả lời, khuôn mặt anh tái lại.

– Trả lời tôi đi! Anh không còn muốn hiện diện trong căn nhà này nữa, có phải như thế không?- Giọng nói của người đàn bà không còn chút tự tin, cộng với cơn ghen, lời lẽ giống như người ta đang đổ quá nhiều dầu vào lửa.

- Em đừng nói nữa có được không?- Anh chồng đứng phắt dậy.
- Tôi nói sai à? Hay là anh nghĩ tôi đang vu khống cho anh chứ gì?- Chị vợ mất hết vẻ bình tĩnh của thường ngày.
- Anh chẳng hiểu em đang nói cái gì nữa? – Người chồng bước lùi lại phái sau, vấp vào cạnh bàn, ngã đổ trên nền gạch.
- Anh nghĩ là tôi ngậm máu phun người đúng không? Mất vợ anh tóa lửa.
- Em đã mất bình tĩnh rồi, Mẹ ơi!- Chồng chị vịn tay vào chân bàn, cố gượng đứng dậy.
- Anh không còn yêu thương mẹ con tôi. Cứ viết giấy ly dị, tôi sẽ ký. Tôi hoàn toàn tỉnh táo và rất bình tĩnh.- Giọng chị vợ trở nên lạnh như đồng thau.
- Em! – Người chồng lạc giọng trong câu nói của anh.
- Anh không phải chần chừ nữa, giới hạn của tôi không có nhiều. Sức chịu đựng của tôi không thể kéo dài hơn được nữa. Hãy đi theo tiếng gọi của anh, ngôi nhà này không cần đến sự thương hại. Mẹ con tôi không cần đến sự giả dối của người chồng hờ.- Trong câu nói là một liều chất độc quá tải đối với sức chịu đựng của chồng chị
- Em kết án anh hoàn toàn không có cơ sở.- Người chồng cắn môi. Máu bật ra.
- Anh oan ức lắm à! Hóa ra tôi vừa ăn cướp vừa la làng. Có phải anh muốn nói như thế hay không?
- Em im đi! Mẹ, anh xin em.- Giọng người chồng như khàn lại.
- Im à! Anh không có tư cách và có quyền cấm tôi!- Máu trong người chị vợ đang sùng sục sôi như lửa.
- Em!- Người chồng nắm mạnh tay vào mặt bàn.

Tách!

Mặt kiếng rạn ra.

Một đường nứt dài vĩnh viễn, người chồng đã thật sự bắt lực với khả năng kiên nhẫn của chính mình.

Thì ra đây chính là nguyên nhân để người chồng tìm đến sự êm ái từ nơi một người đàn bà khác. Cuộc sống không có nhiều lựa chọn. Nhất là họ tự biến mình thành nạn nhân của nhau.

- Ba không về thật sao mẹ?- Thăng con hỏi mẹ.
- Ủ, Ba đã đi rất xa rồi, con ạ.- Người mẹ khóc. Chị nhớ đến đôi mắt hoảng loạn ngỡ ngàng của chồng hơn bảy năm về trước.

## 9. Chương 9: Trăng Non

Có những khúc quanh định mệnh quá gấp và đôi lúc người ta chỉ thật sự tỉnh cơn mê khi cái chén ngọc đã vỡ nát tan tành, trở thành những mảnh vụn ê chề. Người thím dâu nói với đứa cháu chồng:

- Cứ nghe thím. Mày còn trẻ, nhan sắc lại không kém ai. Lo gì không lấy được người khác khá hơn thằng Hồng, tiếc làm gì cái thứ bạc như vôi ấy?
- Thím chẳng hiểu gì đâu – Người cháu dâu lấy vạt áo chấm nước mắt.
- Sao lại không? Chú mày ngày xưa đi theo gái, tao còn lạ gì cái hạng vô ơn ấy! – Bà thím giọng không nén nổi niềm cay đắng.
- Cũng tại cháu mà ra. Anh ấy không có lỗi. – Người cháu dâu an ủi bà thím bằng chính sự thất bại của mình.

– Ôi sào, mày cứ tự làm khổ mày mãi. Không đều cái gì thì nó đã chẳng phản bội. Vợ thì để nằm cứ chưa xong đã đi đêm đi hôm. Rồi còn gái với gú. May cho mày là nó phản bội sớm đấy! – Giọng bà thím ken két chen qua kẽ răng nhả ra.

– Cháu đã đuổi anh ấy đi. – Tiếng khóc của người đàn bà trẻ nức lên.

– Mày chỉ được cái tật bệnh cho thằng phản phác ấy là giỏi. Vợ con để ra chưa biết lật đã tăng tịu lấu lếu bên ngoài. – Bà thím cay cú nhận xét. – Mày có dại thì cũng vừa vừa để người khác dại với chứ. Việc gì phải dày thân xác mãi như thế?

– Thế bây giờ thím bảo cháu phải làm sao? – Có nỗi khổ đau bối rối trong câu nói nghẹn ngào.

– Theo tao về Long Khánh. Có nghề y tá như mày, tiền tự dưng kéo đến. – Bà thím dẫu đuổi chân ra, quần may cộc để lộ hai ống quyển mọc lông khá dày.

– Cháu cũng chán ở đây lắm rồi. Gặp ai họ cũng hỏi thăm anh Hồng... – Nước mắt đã khô dần trên khuôn mặt người cháu.

– Theo tao về Long Khánh. Quý báu gì cái Sài Gòn này. Toàn người đều!

Kết quả của câu chuyện là hai mẹ con người đàn bà tên Mẹ ấy quyết định bán căn hộ ở cư xá Thanh Đa để đưa nhau về Long Khánh định cư. Thằng bé sà vào lòng bà thím, giọng ngóng ngóng dễ thương:

– Lên đó, ba con làm sao biết mình đi đâu mà tìm?

Cả hai người đàn bà đều tê tái ruột gan. Trẻ con chẳng biết gì, chỉ có người lớn là đau lòng thương hại cho chúng nó.

– Thằng Hà ngoan thì ba về, tự ba biết mà đến! Ngoan đi rồi bà thương. trên đó nhiều hoa quả lắm, rộng rãi, thoáng mát tha hồ mà chơi.

Đấy cũng là nguyên nhân một thằng bé bảy tuổi rời thành phố theo mẹ đến một vùng đất xa lạ, ở đó cuộc đời nó lật qua một chương khác. Trở thành một phần của cuốn tiểu thuyết mà chính nó sau này đã chẳng bao giờ muốn viết đến

## 10. Chương 10: Răng Hô

Nhưng mà kể ra cũng khó nói lắm... Chính số phận đôi lúc vẫn không thể nào vượt qua được những yếu đuối của chính nó. Biết là xấu đấy nhưng chính số phận cũng không thể làm gì khác hơn được. Bản tính ác của nó đã trải qua không biết bao nhiêu kiếp luân hồi mà nghiệp quả càng ngày càng đeo nặng. Những gì ta nhìn thấy bên ngoài chưa hẳn là một quả ổi sẽ không có những con bọ đang đục khoét bên trong. Hàm răng vẫn nhe ra nhớn nhoe cười nhưng chẳng ai biết được quả tim bên trong đang chứa bao nhiêu là mảnh chai và chất độc. Cuộc đời cay và nghiệt. Chẳng ai muốn tin như thế nhưng đôi khi trong cuộc đời chúng ta cứ vật bùn vào mặt nhau. Cứ đâm trước chưa kịp hoàn hồn thì cái tát khác đã liên vung ngay vào giữa mặt.

Ấy cũng là cái số phận hẩm hiu đen đúa của một người đàn bà tên Mẹ.

Bỏ phố về quê, một quyết định bất phá đổi đời mà Mẹ cố tình vùi chôn dĩ vãng vào một tương lai đầy mạo hiểm. Người đàn bà ấy sau một lần đổ vỡ từ bao giờ đã có đôi mắt lạnh nhưng sâu, một đôi mắt có sức thu hút gần vạn lần những nụ cười nửa mắt của đám đàn bà lăng loàn trácnett.

Gái một con trông mòn con mắt. Một ngôi nhà nhỏ xây gạch cất lên, tường tô và quét vôi trắng xoá. Một chữ thập đỏ thật to được sơn lên tường cho biết đây là phòng mạch của một y tá. Một mẹ một con. Một miếng thịt mỡ nằm thây lầy trên thớt mà bọn đàn ông bỗng dưng trở thành những con mèo hoang cứ chực mồm tươm đầy nước dãi.

Oan và khiên, đây là những sự ở đời mà chẳng ai biết trước được mà dự liệu. Một gã đàn ông có vợ và một gã biết làm thơ. Gã bị bệnh lao phổi. Một thứ bệnh mà gã một tuần phải ba lần đến ngôi nhà gạch của cô Mẹ để tiêm thuốc. Khốn nạn! Hắn đã có vợ con tử tế nhưng vẫn không dần được thứ bệnh tham lam tiền kiếp của bọn đàn ông. Hắn ăn trộm cái vòng cẩm thạch của vợ rồi gửi vào tay người đàn bà hành nghề y tá:

– Tôi thương mẹ con cô quá!

– Anh đừng làm thế! Không coi được đâu! – Người phụ nữ đẩy cái vòng trả lại cho gã.

Cô cứ coi như đây là tấm lòng thành thật của tôi! – Hắn chùng cuống, trông tội nghiệp như một con chó ghẻ đi lạc, khuôn mặt đầy vẻ bối rối.

– Anh đến đây nhờ tôi tiêm thuốc thì tôi tiêm, mẹ con tôi không cần đến sự qua tâm của anh. Nếu anh không nghe, cứ như thế này, tôi sẽ mời anh đi đến nơi khác! – Trong câu nói rõ ràng có vẻ một là một, hai là hai.

Người đàn ông ề chề nói:

– Cô không có quả tim như khuôn mặt hiền lành của mình.

– Thôi anh về đi, đừng gây khó xử cho tôi nữa! – Người phụ nữ lạnh lùng nói.

– Cô nữ đuổi tôi, đuổi một trái tim đang đau khổ.

– Anh về ngay, từ đây anh đừng bao giờ đến đây nữa. Mời anh về cho! – Cô Mẹ chỉ tay ra cánh cửa.

Hôm ấy người vợ của gã đâm sinh nghi. Từ dạo mẹ con cô Mẹ gì gì ấy từ thành phố dọn về đây mở ra tiệm chích thuốc, chồng chị ta đâm khác hẳn. Mồm im ỉm cả ngày, ư không ư, ử không ử, bực không chịu được. Lại còn có người nhà cạnh bên đánh tiếng:

– Có chồng phải biết giữ chồng. Đừng quá nhẹ dạ, mắt chồng như chơi. Thế là chị ta hóa ghen. Lục xem sổ tiền trong hòm có mất đồng nào hay không, chị ta thấy cái vòng cẩm thạch màu cánh gián biến mất. Tốc sang nhà người đàn bà có ngôi nhà gạch, mặt chị ta tái xạm lại khi thấy chồng vẫn đang ngồi trên giường, khuôn mặt xốc xếch, cô Mẹ trên tay vẫn còn ống chích. Chiếc vòng cánh gián vẫn nằm trên giường, lung linh, cười cợt.

– Anh Vinh! Thế này là thế nào? – Người đàn bà tên Vân ghen rít lên.

– Vân ạ! Không có gì đâu.

Người đàn bà quay sang người đàn bà hành nghề y tá:

– Cô Mẹ! Tôi tưởng cô là người tử tế, hóa ra chỉ là thứ bán tròn nuôi miệng, #### thỏa trá hình.

– Chị ơi! – Câu nói của người đàn bà làm nghề y tá cất lên định thanh minh. Người đàn bà đang ghen vội sấn tới, cầm vội chiếc vòng lên rồi dí vào mặt cô Mẹ:

– Chị ơi cái gì? Tang chứng, vật chứng còn rành rành ra đấy. Bắt được tận tay còn già mồm lý sự à?

– Vân không được hỗn! – Người đàn ông cố gắng gắt lên.

– Cả ông nữa. Ăn phải máu con ngựa cái này rồi phải không?

– Chị phải nghe tôi nói! Chị không có quyền... – Cô Mẹ nghiêm giọng.

Đang cơn ghen, người đàn bà vung tay tát cô Mẹ, chiếc vòng tuột ra, văng thẳng vào tường vỡ tan thành ba khúc.

– Vân! Về nhà ngay. – Người chồng quát lên.

– Này thì về này. Này thì ăn cướp chồng của người ta này... – Câu nói của người chồng khiến cho người vợ mất hết bình tĩnh.

Thằng bé đứng bên ngoài sân nhìn thấy người đàn bà hộ pháp sấn vào đám đá, cào mặt và giật tóc mẹ nó. Chân nó tê cứng, hai con mắt thao láo mở ra, đầy vẻ sợ hãi tội độ. Nó không dám làm gì cả. Người đàn

ông lão đảo đứng lên nhưng cũng chẳng dám can vào. Mẹ nó yếu hơn nên chỉ biết lấy tay che mặt. Người đàn bà đang nổi cơn ghen như điên lên. Bà ta như một con cọp cái đang muốn xé xác một con nai đang hoàn toàn bất lực.

Thằng bé khóc, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt lấm lem đầy bụi cát.

## 11. Chương 11: Ca Dao

Bản đồng dao bằng lụa cất lên khi con trâu nái đang nhẩn nại gặm cỏ trên cánh đồng. Vài con chuồn chuồn ớt có cái đuôi đỏ như ớt chín đang đuổi nhau. Tuồng như là trong đám chuồn chuồn ấy có một con đực và một con cái đang độ động tình nên chúng bay lảng sang chỗ khác.

Một con đậu lại trên nhánh lúa đang độ con gái, chẳng biết đây là con đực hay con cái? Trông cả hai đều giống nhau. Nhưng nếu lấy lẽ mà đoán thì đây phải là con cái. Nó đậu xuống, hiền lành, cam chịu (có thể là hy sinh nữa). Con đực đậu nên lưng nó, hai cái đuôi cong lên để tìm một điểm giao hòa vũ trụ. Rồi điều gì xảy ra đã xảy ra. Hai con chuồn chuồn đuôi dính chặt vào nhau. Rồi chúng bay vút lên, vừa làm tình vừa trôi trên sông sông lá luác dập dờn sóng.

Vụ đánh ghen hôm ấy diễn ra âm thầm vào một buổi sáng khi mọi người đang làm việc ở ngoài đồng. Cái vòng cẩm thạch vỡ cuối cùng được người đàn bà ghen nhặt về. Hạnh phúc gia đình chị tan nát như cái vòng màu cánh gián. Anh một miếng, chị một miếng, đứa con gái lên ba tuổi một miếng bé hơn, những mảnh vòng có gạch vân màu nâu sậm tội tình.

Nhà người đàn bà đó có một rổ ruộng. Thằng bé con cô y tá hôm ấy ra ruộng vớt cá lia thia. Cánh đồng vắng. Trời đã xế, chẳng có ai ngoài một con trâu nái đã được người ta cột vào một cái cọc gần đây.

Rồi người đàn bà ghen hôm ấy xuất hiện. Nhìn thấy người đàn bà, thằng bé tê liệt người lại. Nó muốn chạy nhưng đôi chân đã phản bội nó.

Một khoảnh mạ vừa gieo chẳng biết ai lợi xuống, xéo nát một góc lớn. Người đàn bà chẳng nhìn thấy ai ngoài một thằng bé trên tay đang cầm một cái rổ nhựa và một cái chai đựng nửa phần nước bên trong.

– Thằng khốn khiếp kia. Ai cho mày xéo ruộng mạ của bà?

– Cháu đầu có! Thằng bé không nghe được tiếng nói chính mình.

– Lại còn cãi nữa à? Mẹ thì là đĩ, con thì phá xóm phá làng. Bà phải dạy cho mày nếu con mẹ mày không biết dạy con.

Thế là một bạt tay vung lên tát thẳng vào khuôn mặt tái ngắt vì sợ của nó. Khuôn mặt ấy trước đó hãy hây hây hồng vì những ánh nắng xế chiều. Một vệt máu đỏ như hoa dong chảy dài trên mũi nó. Tại thằng bé ù lại, nó chẳng còn nghe được gì nữa. Đôi môi người đàn bà mím lại, hai con mắt khè ra đầy lửa, đặng đặng sát khí.

Cánh tay của người đàn bà cứng như thép, những ngón tay thô ráp như da me, bà túm tóc thằng bé rồi kẹp đầu nó vào giữa háng của mình. Tay còn lại bà ta chụp lấy cái chai rồi vụt tới tấp lên mông thằng bé.

Một thứ mùi ngai ngái, chua chua, lợm như mùi cơm thiêu, tỏa ra từ đũng quần của người đàn bà xộc vào mũi nó, trước mặt nó là đôi ống chân của người đàn bà vấy bùn, đầy vết sẹo. Mặt ruộng đầy cỏ dệu và thằng bé cảm thấy toàn thân nó nhũn ra. Ý thức non nớt tan loãng và nó bắt đầu sợ mình sẽ chết. Khi nó chưa kịp định thần thì nó bị người đàn bà xô thật mạnh. Nó ngã sấp, mặt đổ ập xuống bùn loãng và cỏ dệu. Bùn tràn vào miệng nó, mằn mặn. tanh tanh. Sợ quá nên nó quên cả thở, quên cả cảm giác ngứa ngáy của cỏ dệu. Nó cảm nhận lờ mờ trên gáy nó có vật gì cứng cứng, đập lên rồi trượt ra. Thằng bé chẳng biết được đây là bàn chân hộ pháp nứt nẻ của người đàn bà đã đạp ấn lên gáy nó. Mắt nó hoa lên, ngập trong bùn, nổi đầy những chùm đom đóm đủ màu xanh đỏ.

Tâm trí nó bốc khói, cảm giác sắp chết là rất thật. Khí ô xy của hai lá phổi còn non càng gấp gấp hơn khi nỗi sợ hãi dâng cao tới đỉnh. Nó không còn biết tâm thức của nó đã đi đến tận đâu. Nó ngạt thở. Gồng người lên khi bàn chân người đàn bà tiếp tục đạp lên đầu nó. Như con giun giãy giụa trong vỏ một con gà, nó lấy hai tay chống xuống mặt bùn, cố sức gồng nhưng vẫn không ngoi lên được. Chân nó đạp hết sức nhưng bùn vẫn tuột trơn. Cuối cùng nó lấy tay bấu chặt vào chân người đàn bà. Nó chợt hy vọng rằng bà ta sẽ tha cho nó.

Nhưng không, trời vẫn nắng. Xương sống nó lạnh toát như có luồng điện chạy qua.

Cuối cùng nó không còn hy vọng gì nữa. Người đàn bà đang đạp trên đầu nó là một con quỷ chứ không phải là một con người.

## 12. Chương 12: U Mê

Ký ức đôi lúc cũng giống như một cơn mưa. Sau cơn giông tố, bầu trời sẽ thường sáng lại.

Mùa hè năm sau là một mùa hè rất đẹp.

Hoa dong nở đỏ cả một quãng đường dài và đám con trẻ con chế giễu thằng bé:

– Thằng bóng! Bóng! Bóng! Bóng! Hà bóng!

– Bóng! Bóng lại cái! Đồ thằng bóng!

– Đánh chết nó đi tụi bây ơi. Đánh chết thằng Hà bóng đi.

Thế là những cánh hoa dong mất đi vẻ đẹp hồn nhiên của chúng. Tất cả bọn trẻ như tìm ra được một nguồn hứng thú mới. Thằng bé bị chế giễu và làm nhục bắt đầu tranh nhau bề chúng để hút mật. Chúng xúm vào hút chút mật ngọt ngào hiếm hoi vì ở quê chẳng có nhiều quả vật. Hút mật xong, chúng vặt những cánh hoa màu đỏ rồi thi nhau gắn vào những cái móng tay, xò ra khoe nhau rồi cười nắc nẻ. Thằng bé cũng đi theo bọn trẻ trên con đường đến trường.

Là một thằng bé lạ từ phố về nên nó luôn bị đám trẻ con xúm vào chọc ghẹo. Trẻ con tưởng là hiền lành nhưng trong thế giới của chúng, trẻ con là những sinh thể ác độc nhất. Bọn chúng xún vào. Chúng xún vào đánh nó. Một đứa lớn nhất trong bọn kéo xéch lỗ tai nó lên rồi quát:

– Nói ngay! Mày là bóng phải không?

Thằng Hà không chịu nói.

Thằng bé cố kiễng chân lên. Nó cứng miệng không chịu làm theo.

– Mày là bóng! Nói ngay đi. – Một đứa khác lấy cặp quăng vào bụng nó.

Đám con gái cười rộ lên ra vẻ khoái chí, đồng thanh hét lên: Bóng! Bóng! Bóng!

– Nói ngay. – Thằng to con nhất bắt thần đâm ngay vào mặt nó. – Tao là bóng. Nói ngay! Nói như thế đi!

Ngay giữa lúc ấy có một thằng bé khác lên tiếng:

– Tụi bây ác vừa chứ! Thả nó ra. – Đó là một thằng bé tên Hiền.

– A ha! Thằng Hiền cũng là bóng luôn! Một đứa con gái rằng hô nói chen vào.

– A ha! Thằng Hà bóng, thằng Hiền cũng bóng luôn. Ha ha ha...

Tiếng cười của lũ trẻ thật tinh quái rộ lên, chúng say sưa trong thú vui mới. Thế là thằng to xác lôi thằng bé tên Hà lại gần thằng Hiền. Bọn trẻ xúm nhau ấn hai thằng bé lại với nhau. Chúng nhảy cẫng lên reo hò. Rồi cả hơn chục đứa vừa trai vừa gái, thi nhau ném đá, hắt cát và hả hê cười vì trò vui mới là phát hiện ra được hai thằng bóng.

Thằng Hà nhìn thằng Hiên. Tuy rằng họ chẳng thể cứu nó được nhưng dám lên tiếng bênh vực đã là một vị anh hùng. Thằng Hiên nhìn thằng Hà và cảm thấy tội nghiệp cho nó. Khổ thân! Không anh không em, cố mỗi một mình nên chẳng ai chơi với nó. Đã thế còn bị mất nạt luôn

Thằng Hiên cuối cùng vùng dậy, nó vớ lấy một cục đá thật to rồi vùng lên:

– Đứa nào mà còn dám đụng đến thằng Hà tao đập chết ngay!

Câu nói đồng dạng như một mệnh lệnh đến độ thằng đầu têu trong bọn cũng phải chùn lại.

– Tụi bây ỷ đông bắt nạt người ta. Tao nói trước, từ nay tụi bây đừng bao giờ phá nó. Thả nó ra ngay!

Cuộc chơi bị khựng lại. Tiếng thằng Hiên cất lên sang sảng. Nó lại có ông anh tên Hiên, người nổi tiếng trong làng là khỏe đánh nhau. Bọn trẻ vì thế mà phải kiêng nể. Sẵn trong tay thằng bé lại có một cục đá to. Bọn trẻ biết rằng chúng đã đùa qua tay, nấn lại vài giây rồi cả bọn từ từ hiểu ngầm với nhau là cần phải rút lui.

Chỉ còn lại hai thằng bé đứng lại. Hoa dong vẫn nở gay gắt, chói chang và vô tư. Thằng Hà khóc. Nó tủi thân. Dù không muốn nhưng nó không ngăn được dòng nước mắt. Nó nhớ ba. Phải chi có ba, nó sẽ không sợ bất cứ một đứa nào. Đàng này mẹ con nó chẳng có ai để bảo vệ. Cánh cửa gỗ hằng đêm dù đã được cài then nhưng mẹ vẫn phải chần thêm mấy thanh gỗ và hai thùng nước đầy để phòng kẻ gian. Thằng Hà nhìn thằng Hiên, nó cảm thấy an ủi hơn vì mình đang được bảo vệ.

Những giọt nước mắt kia là những lời cảm ơn chân thành của tấm lòng trẻ thơ đầy cảm động.

Thằng Hiên khoác vai thằng Hà rồi hai đứa đi về phía ngôi nhà gạch có sơn chữ thập đỏ. Màu sơn bây giờ đã ngả sang màu huyết dụ. màu hoa dong vẫn đỏ, gay gắt, chói chang...

### 13. Chương 13: Xôi Nếp

Hà ngồi xuống vệ cỏ, anh nhìn Hiên đang nằm ngửa trên một tảng đá. Trời chiều thơm mùi rạ mới. Mây trắng bồng bênh trôi, tạo thành những hình thù kỳ quái, nhìn vào ai muốn bảo giống cái gì cũng được.

– Mây trên trời nhìn giống những con cừu bông, phải không Hà?

Hiên nói và anh đưa mắt nhìn theo một đụn mây trắng như bông gòn. Hà không trả lời, giọng có vẻ nghiêm:

– Giờ này còn mây với gió. Bây giờ anh tính làm sao đây? U đã nhờ em nói với anh là anh phải lấy Oanh.

– Ai bảo em đi nhận lời mẹ? – Hiên hỏi lại, đôi mắt hướng nhìn khuôn mặt đầy vẻ căng thẳng của Hà.

– Không lẽ em từ chối được hay sao? Lấy lý do gì để mà từ chối? – Hà trả lời. Cả hai cùng im lặng. Hóa ra nãy giờ là một cuộc đối thoại vô cùng nhát gừng.

– Thôi đừng nói chuyện này nữa, chán lắm! – Hiên xoay người lại, vùi mặt vào đùi Hà. Mùi thơm của da thịt pha lẫn với mùi rạ khiến Hiên cảm thấy khoan khoái dễ chịu một cách lạ thường.

– Lấy vợ nghĩa là anh sẽ mất em, bộ em chịu vậy sao? – Hiên cười, hình như anh không muốn nghiêm túc trong lúc này.

– Cứ nói giỡn hoài. Bây giờ anh tính sao? – Hà vẫn nghiêm túc.

Để cho em quyết định tất cả đấy! Tính hộ anh đi! – Hiên bật cười rồi bất chợt cắn vào đùi Hà một cái thật mạnh.

Hai người thanh niên yêu nhau. Cả làng không ai biết đến điều đó. Hà đẹp trai và bây giờ con gái trong làng Hà là những đứa ngày xưa hay chọc ghẹo đánh đấm Hà bỗng thay đổi hẳn thái độ. Lắm đứa còn ra miệng chọc ghẹo Hà một cách lộ liễu đến độ lố bịch kệch cỡm.

Hiên thì vạm vỡ to cao, khỏe như vấm. Khối bà mẹ đã hau háu nhìn vào bản lưng to và hai bộ đùi chắc nịch của Hiên tỏ vẻ rất thèm thuồng. Họ nghĩ đến những đứa cháu khỏe mạnh và con gái họ sẽ không phải khổ sở vì Hiên vừa khỏe vừa chịu khó.

– Hai thằng ấy đúng là biết chọn bạn mà chơi. Chẳng lêu lổng như những con cái nhà khác.

Có người còn nói với chồng như thế này:

– Giá mà gã cái Vui cho thằng Hiên rồi gã cái Mừng cho thằng Hà thì đúng là nhà ta có phúc.

Đã có người xa xôi đánh tiếng với cô Mẹ và bà Nhụ nhưng chẳng ai dám hứa hẹn gì. Thằng Hà bây giờ làm thợ may, còn thằng Hiên thì làm vườn. Gặp con gái thì hai thằng chẳng thằng nào ra vẻ long sông sọc, bần bực lên. Người đứng đắn như thế chưa chắc đã chịu con gái nhà họ. Nhưng giấc mơ thì đẹp mà lại chẳng mất tiền mua, thế là người ta tranh nhau, tha hồ mơ, tha hồ ước.

– Em không muốn anh lấy vợ, nhưng em cũng không thể giữ anh lại được. – Hà nói, trong câu nói có chứa những giọt buồn xa vắng.

Ở đời toàn chuyện như thế đâu! – Hiên ngội bật dậy, hai tay khoanh lấy đầu gối.

– Anh lấy Oanh thì mẹ anh sẽ không buồn. Oanh cũng không mang tiếng là gái chữa hoang. Cuối cùng thì chúng ta vẫn phải...

– Phải làm sao? Em có hiểu em đang nói cái gì hay không Hà? – Hiên muốn cắt ngang câu nói của Hà nhưng anh nín lại.

– Cuối cùng thì... chúng ta không thể làm gì ngoài một điều...

– Ngoài điều gì? Hiên không kèm chế được nữa.

– Chúng ta phải đi thật xa. – Hà nhìn thật sâu vào mắt Hiên rồi trả lời.

– Em muốn đi xa à? Đi đâu? Chúng ta có thể đi được đấy! Anh và em... – Có chút phần khích lệ ra trong giọng nói của Hiên.

Hà lắc đầu:

– Nhưng chúng ta không đi được đâu, mẹ em chỉ có mình em. U cũng chỉ có anh là trụ cột. Anh Hiên bỏ nhà đi rồi, anh không thể đi như anh Hiên được. Hiên xoay người, hôn nhẹ vào lưng Hà:

– Thế thì tại sao em nói đến chuyện ra đi? – Hiên nói, có pha chút bối rối.

Hà bóp trán, giọng nói thật buồn:

– Chúng ta sống và vẫn phải mơ ước. Đây là điều chúng ta nghĩ mỗi khi chúng ta bất lực.

– Nói thật nhé, anh cũng không biết nữa. Thấy mẹ anh cũng tội. Thấy Oanh, anh cũng tội. Thấy em, anh càng tội hơn! – Hiên nói, giọng rất buồn, chan chứa thành thật.

– Chúng ta không có nhiều lựa chọn. Em và anh không thể chống lại tất cả mọi người. – Hà đưa mắt nhìn về phía chân trời bây giờ đang đỏ rực như một lò than hồng

– Chúng ta chẳng chống lại ai cả, chúng ta chỉ sống cho nhau. Anh và em, – Hiên cãi lý.

– Đó là điều ích kỷ. Chúng ta..., hơn nữa... Anh không nhận ra là sẽ chẳng có ai ủng hộ chúng ta cả hay sao?

– Cũng chẳng có ai phản đối, mình không đụng chạm gì đến người khác. Ai có quyền can thiệp vào chuyện chúng mình? – Hiên lý sự.

– Anh chẳng hiểu gì cả, làm ơn động não đi. – Hiên cố gượng cười nhưng không cười được.

– Vậy là em đã không còn yêu anh, phải không Hà? – Hiên nói, rất trẻ con.

– Đừng nói như vậy mà! Anh hiểu lòng em hơn ai hết. Anh nói gì mà nghe kỳ vậy? – Hà bóp vào vai Hiên như muốn khẳng định điều mình vừa nói.

– Thế nghĩa là thế nào? Tại sao em muốn anh lấy vợ?

– Vì đây là một cơ hội... – Hà cắt ngang câu nói của mình.

– Cơ hội gì?

Im lặng, cả mây trên trời cũng đứng lại.

– Trả lời anh đi! – Hiên giục Hà.

Hà không nói gì cả. Rạ dưới chân ruộng hình như cũng sốt ruột, dỏng tai lên lắng nghe.

– Tại sao lại là cơ hội? – Hiên lấy tay xoay người Hà, mặt đối mặt.

– Em đã nói rồi. – Hà xoay mặt đi. Hình như anh không muốn Hiên nhìn thấy mình đang đè nén cảm xúc.

– Em nói cái gì?

– Chúng ta không có nhiều lựa chọn.

Nói xong Hà đứng bật dậy. Anh lay chân đá tung hòn cuội dưới chân:

– Đây là cơ hội để chúng ta nhận ra điều đó. Anh đã hiểu rồi hay chưa?

Nói xong Hà vụt chạy như một con ngựa điên. Cánh đồng dưới chân Hà như nhấp nhô. Hiên bật dậy đuổi theo sau Hà. Hai người họ đuổi nhau lao thẳng về phía chân trời. Một người chạy trốn hiện thực và một người không bao giờ muốn mất đi hiện tại.

## 14. Chương 14: Vu Quy

Cuối cùng thì đám cưới cũng được tổ chức, cô dâu là Hà Thị Oanh và chú rể là Bùi Văn Hiên. Công ai là người đứng ra làm mối thì chẳng ai biết ngoài mỗi một người là cô dâu.

Hôm ấy Oanh cất tiếng trước, cô không xưng hô như thói quen mà gọi Hiên bằng anh:

– Đáng lẽ em không muốn tìm anh, nhưng em thương mẹ của em.

Hiên ngồi trên cây cầu bắc qua một dòng suối mùa khô, đôi mắt nhìn xuống lòng suối cạn, tâm can rối bời.

– Chúng ta sẽ thành vợ chồng. Nhưng... – Oanh lại nói tiếp câu nói vừa ả rời rạc không trọn vẹn.

Hiên vẫn ngồi, đôi mắt nhìn vào một hòn đá nằm giữa lòng suối cạn.

– Em biết anh đã có người yêu... – Oanh chợt rụt câu nói lại.

– Sao Oanh biết? – Hiên hỏi, một câu hỏi băng quơ nhạt nhẽo. Hình như anh chẳng bao giờ được tập trung và định thần vào dạo gần đây.

– Em đoán thế. Nhưng em vẫn cố nấn nỉ anh. Em vẫn hy vọng.

Hiên quay mặt nhìn Oanh vì anh nghe được tiếng nấc. Trên khuôn mặt người con gái là hai vệt nước dài.

– Kìa Oanh! – Hiên nói câu này chợt dâng lên một cảm xúc hằn học với người anh ruột của mình.

Oanh lấy tay gạt nước mắt. Trên khuôn mặt bây giờ là một làn nước đã tràn lên quá nửa khuôn mặt.

– Oanh ơi! Đừng khóc nữa mà, chuyện gì rồi cũng sẽ qua...

– Em chẳng còn gì hy vọng ngoài anh! – Oanh nấc lên. Chẳng hiểu sao thái độ của người con gái lại mềm yếu đến thế. – Mẹ em khóc hoài. Em lại không muốn làm nhục gia đình. Anh cưới em rồi sau này ly dị cũng được. Hãy mở cho em một con đường sống!

Hiên dù sao cũng là con người chứ chẳng phải là gỗ đá. Trong anh vẫn còn chút tình người sót lại. Đàn ông bao giờ cũng có nhiều mái nghĩa hiệp trong người. Nước mắt con gái bao giờ cũng là thứ xúc tác đầy quyền lực nhất. Hiên vòng tay khoác lên tấm vai mịn của Oanh. Lạ thật, anh nghĩ ngay đến Hà:

- Kìa đừng khóc. Để từ từ anh tính cho...
- Cái bụng của em không thể chờ được – Câu nói đơn sơ chân thành làm \*\*\*g ngực Hiên nhói lên.
- Thế thì phải làm sao đây hả Oanh? – Hiên bóp nhẹ vào vai người con gái.
- Hãy cười em trước, rồi sau này anh bỏ em cũng được! – Oanh rõ ràng van xin một lối thoát chứ không cố tình làm khó Hiên.
- Oanh phải nín đi chứ! Cười thì cười, khóc có hại cho em bé lắm.

Nói xong câu ấy, Hiên biết mình đã phản bội Hà. Anh cảm thấy xấu hổ và tự khinh rẻ chính mình. Một cảm giác mà chưa bao giờ anh trải qua. Chả trách được Hiên, cảm xúc con người không phải là gỗ đá. Nó là nước, mà đã là nước thì làm gì có hình có dạng để bảo là lúc nào cũng định hình bất biến.

## 15. Chương 15: Ốc Luộc

Mùi hoa bưởi đầu mùa thơm lừng cả một góc sân. Tiếng bà phó Quán đang đảo đũa rang lạc trên bếp để giã muối vừng cho buổi hàng xôi sáng mai nổ nghe tanh tách. Ngoài sân, trên chiếc xích đu được cất ra từ một cái lớp xe máy cày, cột treo trên cành bưởi già, Oanh đang ngồi trên ấy. Hà ngồi bên cạnh trên một góc xoài bị chặt ngang làm thành cái ghế.

Ánh lửa trong bếp của bà phó Quán đang nhảy múa, hắt ra sân một thứ ánh sáng đỏ như màu ớt chín nửa quả. Muối vo ve bay, chúng lười biếng, hình như thích trêu người chứ không chịu cắn người ta. Hà lên tiếng:

- Oanh biết là mẹ anh Hiên thương Oanh lắm không?
- Bác ấy tốt bụng lắm. Ai bác ấy cũng thương cả.
- Hà moi trong túi áo ra một gói thuốc. Xòe diêm châm thuốc, xong, anh nói tiếp:
- Hà sang đây là có một việc, khó nói nhưng cũng phải nói ra.
- Hà cứ nói đi!- Oanh hình như cũng hình dung ra câu chuyện phần nào qua cách rào trước đón sau của Hà.
- Hà nghĩ oanh nên đi gặp anh Hiên?- Hà rít một hơi thuốc thật sâu rồi thở mạnh ra một làn khói trắng.
- Tại sao?- Oanh hỏi cộc lốc.
- Vì anh hiên là người tốt. Oanh lại mang thai cho nhà anh ấy!

Nghĩ nhanh một giây rồi Oanh hỏi:

- Tại sao Hà lại qua đây? Có phải bác Nhụ nhờ Hà qua đây để nói chuyện với Oanh, đúng không?
- Bác Nhụ chỉ nhờ Hà khuyên anh Hiên thôi. Nhưng khuyên anh ấy thì chỉ có mỗi Oanh mới khuyên được. Hà biết Oanh ngại. Anh Hiên tốt lắm, Oanh đừng bỏ lỡ một cơ hội.

Hà nói và trong lòng anh cảm thấy thật buồn. Phải chi anh được là Oanh, phải chi anh là một người con gái.

- Sao Hà lại tốt với mọi người thế?- Oanh hỏi
- Hà rít một hơi thuốc thật dài, ém khói. Một phút sao mới trả lời:
- Đây là chuyện nên làm. Một cơ hội.

-Nhưng anh hiền đã có người yêu. Cô ấy nhất định là phải đẹp và dễ thương. Hà có biết người ấy không?- Oanh có vẻ hiểu kỳ.

Hà nhói đau, anh biết mình thật lòng yêu Hiền. Nhưng cuộc đời không thể có những công bằng. Thu hết can đảm.Hà nói dối Oanh cũng như anh đang nói dối chính mình:

- Anh Hiền không có người yêu nào cả.Anh ấy chỉ ngại Oanh rồi nói dối như thế thôi!

- Sao Hà biết? Chính miệng anh Hiền đã nói với Oanh là anh ấy đã có người yêu.

Câu nói của Oanh càng khiến Hà thêm cay đắng.Thì ra Hiền yêu Hà thật. Anh chính là người yêu của Hiền. Hà định nói: và chúng ta không có nhiều lựa chọn. Nhưng anh chỉ lẩm bẩm nghĩ một mình như thế. Một chút an ủi nhen lên trong lòng anh. Nhưng trong lúc này anh cảm thấy buồn nhiều hơn là hãnh diện. Cố gắng lắm Hà mới nói tiếp được:

- Hà biết là anh ấy chưa có người yêu nào khác!

- Tại sao Hà nghĩ thế?- Oanh hỏi, giọng cô có vẻ quan tâm hơn.

- Là bạn thân với nhau. Hà hiểu anh Hiền chẳng nói dối bất cứ chuyện gì.Hà biết là mình đang nói thật, Hiền chưa bao giờ nói dối Hà. Người con trai cảm thấy dễ thở hơn, Bao giờ cũng thế, được nói thật là một điều dễ chịu nhất.

- Thế thì Hà bảo Oanh phải nói với anh Hiền như thế nào bây giờ?

- Oanh cứ bảo với anh ấy là Oanh rất cần anh ấy.

- Ngại chết đi. Ai lại làm thế bao giờ.

- Chúng ta không có nhiều lựa chọn. Hãy nghĩ đến bác Nhụ, đến chị, đến em bé, đến những người xung quanh, nhất là đến anh Hiền.

Đấy cũng chính là nguyên do Oanh đi gặp anh Hiền.

Rồi cuối cùng hai nhà quyết định làm đám cưới. Oanh cũng không vui vì câu chuyện vừa như như cảm mà Hiền thì bị đẩy vào con đường cùng quẩn. Hà đau khổ không kém. Chỉ có bà Nhụ và bà Phó quản là 2 người trong bụng vui mừng như mở hội.

## 16. Chương 16: Gừng Cay

Giá như hôm ấy Hiền không ra đồng dắt con trâu nái hộ bác Chanh về nhà thì Hà đã chết ngoài cánh đồng.

Sau khi ấn cổ Hà xuống bùn đen, đập cho thêm mấy cái nữa mới hả cơn thù hận của mình,người đàn bà dùng dùng bỏ đi.Cũng khó trách chị ta đc, người đàn bà đã mất sạch hạnh phúc.Chị là vợ người đàn ông bệnh lao. Mẹ của thằng bé ấy đã phá nát hạnh phúc gia đình của chị.Khoảng ruộng mạ bị xéo nát.Tất cả những hành vi của chị đều là kết quả của một sự hận tình.

Cuối cùng chị ta mặc xác Hà nằm song sượt trên bùn cát.

Hiền nhìn thấy xác Hà từ xa vội chạy ủa lại.Lật ngửa Hà lên thì mặt của Hà充血 đầy bùn đặc.Nhanh tay Hiền vét bùn khỏi mũi của Hà rồi xốc cho Hà ngồi thẳng dậy. Hà mở mắt, cay vì bùn rồi ho sặc sụa lên.Chỉ chậm lấy một phút thôi, cô Mẹ phải xé khăn tang mà khóc con rồi.

Hiền lấy tay vục nước rửa mặt cho Hà. Nó chặt cổ diệp dính bệt trên khuôn mặt thẳng hà.Hai đứa người dính đầy bùn nhão. Hà giáo dác nhìn quanh.Mặt trời sang rực và mùi bùn vẫn ngập đầy trong óc. Hai bàn tay của Hà trắng bệch, nhẵn nhúm vì thấm nước quá lâu.Cái chai thủy tinh nằm chổng chơ,lều bều nổi xác mấy con cá đang thoi thóp thở bên trong, bụng chúng ngửa lên trời.Cạnh đấy là cái rổ nhựa đã bị người đàn bà đập nát.

– Chuyện gì thế này, hả?

–!!!

Hà xấu hổ không dám nói ra. Hay ho gì khi kể mình bị người ta đánh.

– Có người đánh mày đúng không?

– ...Hà lắc đầu. Nó chẳng muốn kể chuyện này cho ai nghe cả.

– Mày đã thử dc chưa? – Hiên hỏi thằng bạn nhà từ thành phố dọn về đây.

Hà gật đầu, mặc dù thằng bé vừa khắc ra một thù đờm màu đen, nhều nhão. – Ra kia tắm đi rồi còn về nhà. – Hiên giục bạn.

Nói rồi Hiên giục Hà dậy, hai đứa trẻ đưa nhau ra 1 cái đĩa nhỏ. Hiên thoát nước rửa mặt cho Hà. Thằng bé bật khóc. Nó lại nhớ ba. Hiên cười dịu nó: – Con trai mà hay khóc, như là con gái ấy. Hèn gì tụi nó gọi mày là bong cũng là phải.

Hà không cảm thấy xấu hổ, thằng Hiên đang nói thật. Hành động thằng Hiên cao đẹp như một người anh ruột. Hà cảm thấy yên tâm tất cả những điều thằng Hiên nói. Nó không bao giờ tự ái với thằng Hiên. Vừa tắm cho Hà thằng Hiên vừa dạy dỗ:

– Phải như tao đây này. – Nói xong thằng bé gồng cánh tay của mình khoe ra 1 con chuột to bằng một quả dưa leo. – Nhút nhát như mày chỉ tổ để cho người ta bắt nạt.

– Mấy giờ rồi, anh Hiên? – Tự nhiên Hà nói. Nó thấy mình nhỏ bé hơn thằng Hiên rất nhiều.

– Chừng độ 3 giờ, mà mày đâm ra đây làm gì thế? Ai đánh mày vậy? Để tao nói với anh Hiên trả thù cho.

– Đi hót cá lia thia rồi bị té. – Thằng Hà nói dối.

– Ngã mà cũng không đứng dậy dc, yếu xìu như con gái, tụi nó kêu là bóng cũng đúng lắm! – Nói xong Hiên phá ra cười.

– Thằng Hà cũng cười theo. Tự nhiên nó nghĩ là thằng Hiên nói rất có lý. Rửa mặt cho thằng Hà xong, thằng Hiên ra tháo dây cột trâu nái cho bác Chánh. Rồi hai thằng bé lững thững đi về ngôi nhà gạch có sơn một chữ thập đỏ đã bạc nước sơn.

## 17. Chương 17: Cỏ Lác

Mọi người ào ạt đổ xô đi trồng cây cà phê. Đây là một phong trào mà người ta nghĩ sai tay của họ luôn vào ruột tượng của thần Tài thật ra không khó lắm. Người ta cày tung những ruộng mía lên để chằng dây đào lỗ cắm cọc để chuẩn bị hạ con giống. Những gia đình không có đất làm mía quay ra tiếc hùi hụi vì ruộng nước không thể trồng cà phê được.

Hiên chạy sang nhà Hà. Miệng oang oang lên:

– Cuối cùng bà già đồng ý cho làm cà phê rồi – nói xong Hiên đâm mạnh vào lưng Hà một cái.

Đau! Làm như lưng người khác và ván cây vậy! – Hà bị Hiên đâm, mũi kéo cắt lệch vào đường phần trên tấm vải màu vàng chanh.

– Thì tao vui thì tao đâm! Mày đang may áo cho ai vậy? – Hiên hỏi.

– Cho khách! – Hà trả lời, chàng trai mười sáu tuổi mỉm cười hóm hỉnh.

Ai không biết là may cho khách, nhưng khách nào mới được chứ?

Nói xong Hiên đứng lên đi ra cái tủ kéo và mở ngăn lấy ra gói thuốc lá La Ngà. Có vẻ mọi sinh hoạt trong nhà thằng Hà, thằng Hiên đều biết rất rõ. Nó bỏ một điếu ngậm vào miệng rồi hỏi:

- Hết tiền hút Trĩ An rồi sao mà hút La Ngà thế này?
- Hút thuốc chùa còn đòi hỏi? – Hà quay mặt nhìn Hiên rồi bật lên cười, chủ yếu nó mua thuốc để thằng Hiên hút.
- Dám chơi tao! – Hiên nhái giả giọng tiếng người miền Nam, nghe sượng như sắn nước. – Ngày mai mày có rảnh không?
- Có chuyện gì vậy? – Hà vẫn tiếp tục cắt áo cho khách.
- Rảnh thì sang đào lỗ cà phê với tao!
- Ông Hiên đi đâu rồi? – Hà hỏi.
- Cây nhờ được gì ông ấy mà nói! Chạy rông như chó ### suốt ngày ngoài đường.

Muốn giúp hộ việc cho Hiên, hôm ấy Hà may cố cho xong chiếc áo sơ mi của khách để được sang giúp Hiên. Hôm sau Hà sang bên nhà Hiên khi trời còn chưa sáng rõ. Bà Nhụ đang dỡ tay nấu nồi cám lợn, miệng ề con chó cái đang sửa mùng Hà.

Cánh cửa để ngỏ, Hà bước vào trong.

Căn nhà này đã quá quen thuộc với Hà. Anh chàng tiếng thẳng vào phòng ngủ của Hiên, định bụng sẽ khua khoắng để khiến cho thằng bạn thân phải giật mình.

Bao giờ cũng thế, Hà luôn vui vẻ khi Hiên nhờ mình làm một công việc gì đó. Thành ra khi nghe tin Hiên nhờ mình sang phụ đào lỗ trồng cà phê, Hà không những sẵn lòng mà còn rất vui, rất hăm hở là đằng khác. Đây cũng là lý do tại sao hôm nay nó qua nhà thằng Hiên từ sớm. Từ trong sâu thẳm, thằng Hà luôn coi thằng Hiên là người anh ruột của mình. Chả là bao giờ đi đâu Hiên cũng bên vực, bảo vệ cho Hà một cách rất đặc biệt.

Vào giường của Hiên. Hà thấy anh Hiên nằm ở phía trong, mặt anh quay vào vách, vẫn đang ngáy rất to. Anh Hiên nhỏ con hơn Hiên nhiều nên Hà nhận ra một cách dễ dàng.

Hiên nằm ngoài, ngủ cõng trần, ngực phanh ra, bắp thịt nở như hai vàng bánh đúc. Bật chợt Hà đứng lặng im nhìn Hiên đang ngủ. Rà từ đầu đến chân, Hà dùng mắt lại như một lực hút không sao cưỡng lại được. Nó nhìn thấy nơi hai tiếp giáp đùi của Hiên, vải quần dựng lên như vải của một túp lều. Bất ứng nó cảm thấy máu trong cơ thể nhộn nhịp khác thường. Nó biết chính cơ thể nó cũng đang có những diễn biến tương tự. Có điều thằng Hiên vô thức còn nó thì hoàn toàn ý thức. Một túp lều con. Một cây cột lều lâu lâu cử động. Dương vật của người thức và của người ngủ đều đang cương cứng.

Lặng lặng bỏ ra ngoài, Hà biết hình như có một điều gì đó thật khác thường đang xảy ra. Nó biết cảm giác giữa nó và thằng Hiên hình như không còn như trước đây nữa. Vuông ngực nở rộng. Khuôn mặt hiền hòa trong giấc ngủ. Một chiếc lều con. Máu không thể nào không rầm rập chạy.

## 18. Chương 18: Cát Cháy

Nắng hong như rang. Bà Nhụ đem ra ngoài một rổ lạc luộc. Giọng bà ân cần gọi:

- Hà, Hiên ơi nghỉ giải lao ra ăn lạc luộc!

Nghe tiếng bà Nhụ gọi, hai thằng bè đang tuổi thiếu niên dừng tay rồi vù lại chạy, vút cả cước thuổng và dây đo ra đây.

Hà chạy trước, Hiên đuổi theo sau.

Hứng chí, bất ngờ Hiên đẩy mạnh Hà, tưởng là chỉ đẩy cho vui, ai ngờ Hà mất đà ngã lăn quay trên nền đất cày còn mịn xốp. Hiên mất đà ngã theo. Hai người họ ngã chồng lên nhau. Hà nằm ngửa, Hiên nằm úp. Giao điểm của tiếp xúc là một khu vực nơi vùng kín. Mặt Hiên chùi vào mặt Hà. Hơi thở thơm mùi

đất. Hiên phá sắc lên cười. Còn Hà cảm thấy xốn xang, khoan khoái. Một cảm giác thật nhẹ nhàng êm ái. Chưa bao giờ nó cảm thấy như thế trước đó.

Lạc ở đâu ra thế hả mẹ? – Hiên hỏi, lòng vui phơi phới vì tương lai có một vườn cà phê trĩu quả.

– Mua chưa đào đâu ra? – Bà Nhụ thật thà nói.

– Thăng Hà không thích ăn lạc luộc đâu. Để con ăn hết cho – Hiên cười. Hình như cu cậu trong lòng đang rất phấn chấn.

– Tham lam! – Hà định nói thế nhưng nó kịp cản lại. Quay sang nhìn bà Nhụ, nó nói:

– Chắc ngày mai xong, u ạ!

– Mai cái gì! Phải xong trong ngày hôm nay. – thăng Hiên vừa nói, nó vừa ném vỏ lạc vào mặt Hà.

Hà cảm thấy vui vui, một niềm vui không định hình rõ rệt. Một cảm giác lẩn tránh nhẹ nhẹ. Trong đầu nó chợt hiện lên cái cảnh buổi sáng khi bước vào giường ngủ của Hiên. Một túp lều vải, căng cứng, cử động. Nó cố xóa đi điều đó trong đầu nhưng không xóa được. Mặt nó thẫn ra vì những tư tưởng lạ lùng mà nó chưa bao giờ cảm nhận được. Dù sao thì trong đầu nó thăng Hiên vẫn là một thằng bạn thân thương gần gũi nhất.

– Ăn đi cha nội! Đùa có mỗi câu mà cũng tự ái! – Hiên vực hắt một nắm lạc trong rổ rồi đưa cho Hà.

Nó đón lấy, cảm giác thật dễ chịu, trù mến. Đã nhiều lần thăng Hiên quan tâm chăm sóc cho nó nhưng chưa bao giờ thăng Hà cảm thấy ấm áp như lần này. Đưa tay đón lấy nắm lạc, trong lòng nó dâng lên những miền cảm xúc khó diễn đạt. Một cảm giác pha trộn giữa tri ân và cảm mến. Nó nhìn vào mắt Hiên, quả tim chợt đập lên một cách nháng nhít, lạ thường.

– Say nắng à? Liệu có làm được nữa hay không? – thăng Hiên có vẻ lo cho thăng Hà sức yếu phải bỏ cuộc ngang. Mục tiêu của nó là phải đào cho xong ba trăm lỗ hạt cà phê hôm nay.

Thăng Hà chẳng hiểu được những gì thăng Hiên nói, nó chỉ nghĩ là thăng bạn quan tâm đến nó. Cảm giác ấm áp vì thế lại càng dâng lên. Thăng Hà lắc đầu:

– Không sao cả! Đào đến chiều luôn.

Nói xong nó mỉm cười. Một nụ cười chỉ có quả tim nó mới biết được ẩn ý đằng sau nụ cười ấy.

## 19. Chương 19: Dật Dựa

Bà Nhụ làm thịt con gà mái già đã không còn đẻ trứng được nữa. Chẳng phải là bà tiếc rẻ, đem ra chợ bán thì thừa tiền làm cơm nhưng hôm kia bà nghe Hiên bảo là thèm món gỏi gà bóp với rau răm. Trong lòng bà Nhụ có vẻ luôn giành sự trù mến cho thăng con hư, tuy không nói ra nhưng bao giờ bà cũng chiều thăng con trai cả.

Sẵn hôm qua Hiên bảo:

– Con nhờ thăng Hà sang đào lỗ cà phê giúp đấy! Mẹ nhớ linh động kiểm cái gì kha khá làm cơm, mẹ nhá!

Thế là sổ phận con gà đã được định. Hôm nay trong lúc hai đứa đang phơi nắng đào lỗ cà phê thì bà Nhụ bảo cô con gái cả:

Mày bắt con gà mái dầu rồi chuẩn bị cất tiết dần đi là vừa đấy.

– Sao nhà ta hôm nay lại ăn sang thế? – cô con gái cả vốn là người có tính tần tiện nên hỏi mẹ.

– Nhà có khách – bà Nhụ trả lời.

– Ai mà quan trọng thế? – cô con gái hai phút sau mới hỏi tiếp.

– Thăng Hà nó sang đào lỗ cà phê cho nhà mình.

Cô con gái định nói:” Thăng Hà mà cũng gọi là khách!” Nhưng cô lại thôi. Cô nghĩ đến thằng bạn của đứa em, nó làm thợ may, có khuôn mặt nho nhã, trông như học sinh, giọng nói mềm và nhẹ. Sống mũi thẳng, đôi mắt hình như bao giờ cũng có điều muốn nói. Mái tóc đen và mượt, hai hàng chân mày đen và rậm, đôi môi màu son nhẹ, hàm răng trắng và đều, bàn tay có những ngón thon dài, ngắn cổ cao và nhỏ, cằm chẻ gọn, hai má lúm đồng tiền thật dễ nhìn. Nước da trắng mịn. Mỗi lần nghĩ đến Hà, cô đều nghĩ đến một người chồng, một người cha tốt. Nhưng mà khuôn mặt ấy hơi có quá nhiều nữ tính. Con gà mái dầu ban sáng còn quanh quẩn dưới bếp nhặt cám vụn bây giờ đã trở thành món gỏi bắp cải trộn với rau răm, món đu đủ xào có rắc hạt tiêu bắc, hai đĩa luộc chặt toàn thịt ức và đùi, một bát miến nấu với cánh cò và bộ đồ lòng. Tất cả đều được xếp gọn ghẽ trên cái phản gỗ. Cô Mẹ cũng được mời sang ăn cơm. Chả là cả hai đều là chỗ hàng xóm thân quen.

Hiện khuôn về một chai rượu, màu rượu đục lờ lờ, cổ chai được vít lại bằng một nắm lá chuối khô vo tròn lại. Có cả lạc rang và bánh đa. Tất cả đều do mẹ đưa tiền cho Hiện đi mua.

Mọi người ngồi cả trên phản. Hà ngồi giữa hai bên anh Hiện và Hiền, ba người đàn bà ngồi ghé vào nhau. Một nồi cơm bằng gang đặt trên cái rế cũ, bồ hóng đóng đen quanh mép nồi. Mùi cơm và mùi thịt, hòa cùng mùi rượu tỏa ra thơm khắp cả gian nhà hẹp. Một đôi đũa cả to kênh được cắm ở ngay cạnh nồi cơm.

– Thôi mời mẹ, mời cô Mẹ, mời các vị cùng ăn cơm – Hiện to mồm nói.

– Hôm nay nhà ta đặc biệt đón chào một anh hùng lao động! – nói xong Hiền lấy tay bóp mạnh vào đùi Hà. Cả nhà phá lên cười.

– Thăng Hà thì trói gà không chặt, anh hùng gì! – cô Mẹ lên tiếng.

Hà chẳng nói gì cả. Cảm giác khi Hiền lấy tay bóp vào đùi nó thật dễ chịu. Một cảm giác lạ lùng như một dòng xung điện chạy, gai gai nơi cột sống ở cuối đáy thắt lưng.

– Thăng Hà hôm nay giỏi lắm! Cứ tưởng chỉ biết cầm kéo, hóa ra cầm cuốc cũng không tệ lắm. Thường cho mày cái phao câu! – Hiền nhanh tay gấp cho bạn cái phao câu gà. Nó đã tính kỹ, không nhanh thì anh Hiền sẽ gấp trước.

Mặt Hà đỏ lên. Cảm giác được người khác quan tâm ra mặt bao giờ cũng khoan khoái dễ chịu. Nhìn cái phao câu hình tam giác nằm gọn trong cái bát sành men trắng, trong như ngọc, Thăng Hà nghĩ đến một cái hình tam giác, đến hình tứ giác, đến hoạt cảnh ban sáng khi nó vào giường ngủ của Hiền.

– Thường cho anh hùng lao động một chén điệu! – Hiện rót trong chai ra một ly rồi đưa cho Hà.

– Ấy chết! Em nó không uống rượu được đâu! – cô Mẹ can vào.

– Chả có mấy khi vui thế này, làm một bát nhá! – Hiền đón lấy chén rượu làm bằng đáy ống tre, một tay quàng qua vai Hà, một tay cầm chén rượu đưa lên sát miệng Hà. Mùi cay cay, nồng nồng, ngửi từ xa thì thơm nhưng ngửi gần thật khó chịu.

Hà lắc đầu. Đúng như mẹ nói, cu cậu chẳng bao giờ thích uống rượu. Hiền bóp nhẹ vào vai Hà, giọng nói hồ hởi, đầy phấn khích:

– Há mồm ra, một chén thôi! Nhanh lên!

Hà chẳng hiểu làm sao cứ lan man suy nghĩ về cái bóp vai. Bàn tay của Hiền thô ráp do cầm cuốc nhiều hơn đùa ăn cơm, lan tỏa một cảm giác ân cần. Hà há miệng ra tự nguyện rất lạ lùng. Hiền dốc chén rượu vào miệng Hà, cu cậu ho sặc lên. Cả nhà lại phá lên cười nữa. Cảnh bữa cơm cứ gọi là vui như ngày tết.

Rượu chạy ủa xuống thực quản, thấm rất nhanh qua thành bao tử. Các dây thần kinh nhanh chóng tiếp cận với hóa chất lạ. Chỉ trong có vài giây mà bụng Hà nóng ran lên. Sau đó chừng vài phút thì anh cu thấy đầu mình choang choang, lâng lâng, một cảm giác hay hay, dễ chịu.

Người ta vừa ăn vừa nói chuyện. Hiền nhai xương gà như người ta nhai ngô rang. Cánh đàn bà khéo léo ý tứ chỉ gấp xương cho mình và gấp thịt cho người khác. Hà mết vì cả ngày làm việc nhưng tự nhiên không

thấy đói. Được ngồi bên cạnh Hiên và hình như là lần đầu tiên nó cảm thấy thật dễ chịu, khoan khoái và hạnh phúc. Quên cả chuyện ăn uống.

– Chén diệu ban này là của anh Hiên. Chén này là chén diệu của anh Hiên. – thằng Hiên với tay lấy chai rượu đặt cạnh đùi Hiên bây giờ đã vơi quá một phần ba.

– Đừng cho em uống nhiều quá! – cô Mẹ lại chen vào, quay sang nhìn con trai cô nói:

– Liệu không uống được thì đừng có uống.

Hà không có bất cứ một phản ứng nào. Chén này là chén diệu của anh Hiên. Câu nói thật dễ nghe, chan chứa một cảm xúc diệu kì. Hà nghe thấy tiếng nó nói, yếu ớt.

– Ép người ta hoài, cha nội!

– Ép gì? Rượu này là rượu tình rượu nghĩa. Chén rượu chi huynh chi đệ. Ép gì mà ép. – Hiên lại lấy tay quàng lên vai Hà, tay nâng ly rượu lên đưa vào miệng bạn.

– Rượu này ngon đấy! – Hiên để vào.

Hà lại há miệng ra một cách vô thức, lần này rượu không khó nuốt nữa. Nó cảm thấy trọng lực cánh tay của Hiên đặt trên vai nó thật rõ. Dòng xung điện tỏa ra từ cánh tay thằng bạn. Nó muốn suốt đời sẽ cứ được nhận những cảm xúc dễ chịu này. Một cảm giác được che chở, được trân quý, được quan tâm. Rượu lại chảy ừng ực xuống. Thằng Hà bắt đầu thấy choáng. Cơ thể vùng vẫy như lá cỏ gặp cơn mưa rào mát rượi. Cao hứng, với tay lấy chai rượu, Hà tự nhiên rót ra nửa chén rồi đưa cho cô Mẹ:

– Mẹ cũng làm nửa chén cho vui!

Cả nhà vỗ tay tán thưởng. Không khí chợt bừng lên như ngày cổ. Cô Mẹ được mọi người xúm vào cổ vũ. Cô nhẹ nhàng đón chén rượu từ tay con trai rồi đưa lên miệng uống. Cả nhà lại vỗ tay. Không khí vui như đang mở hội.

## 20. Chương 20: Mè Xỉng

Người ta bảo nhau sẽ làm cỗ cưới phiên phiên thôi. Dù sao thì Oanh cũng đã ăn cơm trước kẻng. Giai trên gái dưới rồi chữa vạ ra. Thế mới có chuyện ông bà phó Quản cảm như cho không con gái. Mà câu nệ làm gì chứ! Cơm đã vãi ra thì sao hốt lên mà không có sạn. Có người còn độc mồm hơn:

– Nói kín thôi, bên bà Nhự không khiêng cau sang thì nhà bà phó cũng chẳng làm gì được. Cọc đi tìm trâu thì chả khác nào nắm dao đằng lưỡi.

– Nhưng mà lấy được thằng Hiên thì cũng phúc bẩy mươi đời. Lấy phải thằng Hiên thì mới gọi là đại họa.

Nhà trai chuẩn bị hoa đèn khá tươm. Hình như đã có thỏa thuận trước, nhà gái sẽ đưa dâu sáng nhà trai tất tẩn tất từ người già đến trẻ con. Ăn cỗ một bên thôi, đỡ phiền hà, khỏi rách việc.

Chú rể có thằng bạn thân. Thằng này khéo tay, biết cắt thủ công, tờ giấy màu to như thế mà nó chỉ gấp lại có vài đường, rồi lười kéo xòen xọt cắt. Khi bóc ra người ta thấy nào là chim cò, hoa cúc, hoa mai, nhìn thật vui mắt.

Một hàng chữ: Nhớ Ôn Sinh Thành thật to được dán trên cái bàn độc có một bình hoa và một mâm quả đầy nhưng thứ trái cây đắt tiền mua ngoài chợ về. Tường gỗ bốn bên đều có dán hình hoa lá. Một câu viết: Trăm Năm Hạnh Phúc Hiên Oanh ở bên hữu. Phía ngoài thềm là hàng chữ Chào Mừng Quý Khách được căng cẩn thận bên dưới cái bảng thật cho ghi hai chữ: Tân Hôn.

– Có đói bụng không? – Hiên hỏi Hà.

– Không đói lắm – Hà vẫn mãi việc trang trí, hình như đây là cách cu cậu cố tình lẩn tránh.

– Để anh lấy cơm cho em ăn. – Hiên nắn nhẹ vai Hà.

– Không cần đâu – Trong giọng nói của Hà có điều mâu thuẫn vì bao giờ anh cũng muốn được Hiên quan tâm chăm sóc.

– Ăn chung với anh nha? – Hiên nói rồi bước xuống nhà dưới. Một lát sau anh bưng lên hai tô cơm nguội rang với hành củ và mỡ chài.

Hiên giằng cáo kéo ra khỏi tay Hà, giọng khản khản:

– Ăn đi!

– Đâu có đói đâu mà ăn – Hà lảng tránh. Tâm tư anh bức xúc. Ngày cưới của người yêu trong khi mình chỉ là một cái đuôi hờ hững. Anh cảm thấy xót xa, tủi thân và thấy tội nghiệp cho chính mình. Tại sao người ta sắp lấy vợ mà vẫn còn quan tâm đến mình làm gì kia chứ!

– Không đói cũng ráng ăn. Ăn cho anh vui!

Hà càng tủi thân hơn khi nghe anh Hiên nói câu ấy. Trong thâm tâm, Hà biết Hiên thật sự thương mình. Chúng ta không có nhiều lựa chọn. Hà cả ngàn lần nói với mình câu nói ấy. Nhưng cảm giác buồn dù sao anh vẫn không tránh được. Chẳng phải Hiên cố tình chủ động chia tay, chính Hà đã khuyên người yêu đi lấy vợ, Hà cảm thấy buồn vì bất lực. Lời nói của Hiên vẫn ám áp ân cần. Hà, đáng lẽ phải trả lời cho hợp nghĩa nhưng cảm xúc giằng co đã khiến anh bối rối không sao bình thường tự nhiên được.

– Nghe anh đi! Em không ăn, anh nuốt cũng không vô! – câu nói như lời của một người chồng dành cho người vợ. Hà bủn rủn chân tay, anh đưa mắt nhìn chú rể tương lai, lòng trĩu nặng như đeo đá.

– Múc gì nhiều vậy cha nội! – Hà cố gắng đóng kịch.

– Thế thì sẽ bớt qua cho anh! – Hiên nói, giọng vẫn ân cần. Hình như trong lúc này Hiên sẽ làm tất cả những điều gì Hà muốn. Kể cả việc Hà bảo Hiên hãy dừng ngay lại đám cưới với Oanh, Hiên cũng sẽ làm.

Cơm rang hành mỡ là món hai thằng bạn bao giờ cũng thích. Nhưng hôm nay những hạt cơm rời rạc, khô cứng, cố tình phản đối không chịu đi xuống thực quản. Cổ họng cũng cố tình làm khó, cả hai đều không nuốt trôi được. Những hạt cơm cứ ngậm trong miệng. Dồn căng như cảm xúc không có lối thoát của cả hai người. Cuối cùng Hiên nói:

– Anh sẽ không có hạnh phúc.

– Đừng nói gở, không nên – Hà đặt bát cơm xuống rồi nhìn vào mắt Hiên.

– Em biết số phận của anh rồi sẽ ra sao mà.

– Hãy hy vọng đi! Em không muốn anh khổ. Hãy cố gắng, hạnh phúc là do mình tự gây dựng. – Hà muốn nói thế nhưng anh biết mình không có can đảm. Với anh thì hạnh phúc của Hiên là điều quan trọng nhất. Và hơn ai hết, anh hiểu được Hiên chỉ thật sự hạnh phúc khi ở bên cạnh mình. Hà hiểu được điều đó vì anh biết rõ trực giác tâm hồn mình đang mách bảo.

Hà lại cầm bát cơm lên, rời rạc. Bất ngờ anh xúc một muống đầy cơm rồi đưa lên miệng cho Hiên:

– Muống cơm chúc hạnh phúc may mắn cho anh!

Hiên há miệng ra rồi nhai muống cơm Hà vừa đút cho mình. Cả hai nhìn ra cánh cửa. Ngoài sân con chó mẹ đang kiên nhẫn đứng, bốn con chó nhỏ đang đứng lên thi nhau thúc vào hàng vú căng nặng. Con chó mẹ cam chịu, hy sinh. Cuộc đời con người cũng như thế. Luôn luôn vẫn là những cố gắng. Không thể làm sao khác hơn được. Sinh ra giữa đời không phải là điều chúng ta hoàn toàn muốn. Tất cả chúng ta đều bị ném vào thế giới qua những kênh cưỡng bức mà mọi người thường quen gọi một cách quen miệng là cuộc sống mền thương kỳ diệu.

Bà Nhụ đi từ nhà dưới lên trên, đảo mắt nhìn quanh các tác phẩm của Hà, đôi mắt bà sáng lên:

– Thằng Hà đúng là giỏi! Thế có đủ giấy màu không, hồ con? – bà cụ không để ý gì đến ai ngoài niềm vui thắng lợi tinh thần. Dẫu sao Oanh cũng là đứa con gái bà quý mến. Vả lại Oanh đã mang thai với Hiên.

Bà Nhụ tuy không nói ra nhưng bao giờ cũng thương đứa con trai cả của mình. Có lúc bà còn hy vọng rằng một ngày nào đó Hiện sẽ về. Lúc ấy nếu Hiện muốn, bà bảo Hiện nhường Oanh lại cho anh trai.

– Đủ đấy, u ạ! – Hà cắt luồng suy nghĩ để trả lời bà Nhụ.

– Y như là con bị ốm hay sao ấy, hả Hà? – bà Nhụ hỏi.

– Không! Con chỉ thức khuya hôm qua thôi! – Hà trả lời quanh co. thật sự thì anh có cảm giác như mình đang ốm thật.

– Để u hòa cho anh em mày ca nước chanh. Giời nóng thế này, đến chết!

Nói xong bà Nhụ quay trở xuống nhà bếp. Chỉ còn lại Hiện và Hà ở nhà trên. Chẳng ai biết là Hiện đã bỏ bát cơm xuống. Anh ôm chặt lấy Hà. Hai người họ hình như đều không ngăn được dòng cảm xúc. Cuối cùng Hiện siết chặt lấy tay Hà rồi hôn lên mái tóc bạn tình, giọng nghẹn ngào xúc động:

– Anh sẽ không bao giờ quên em được, cho đến khi nào anh chết.

Hà những người ra. Hình như máu đã rời khỏi toàn bộ các vùng khác của cơ thể để chạy về quả tim. Nơi những thốn thức đang quay cuồng, vỡ òa, tuôn chảy trong dòng cảm xúc đang dâng lên, thác loạn.

Mà không muốn cũng không được, ngoài tình yêu ra, hai người họ còn có một bề dày tình bạn, chứa chan rất nhiều kỷ niệm.

## 21. Chương 21: Dưa Chua

Hôm ăn cơm ở nhà Hiện, sau chén rượu thứ ba thì Hà hoàn toàn quên đi tất cả. Cảm giác hưng phấn khác thường, khuôn mặt mọi người đều thân thiện dễ thương hơn. Hiện cũng thế, rượu khiến cho con người ta quên hết những căng thẳng, ưu phiền. Ngay cả trong ánh mắt nhìn của Hiện, Hà cũng cảm nhận được điều đó. Mọi người đều vui. Tiếng cười giòn như nộm và tâm tư con người đang thư giãn, mềm mủn ra như miến nấu.

– Chén này là chén tôi mời anh Hiện. – tự nhiên Hà thấy mình rất vui. Đầu chóng hơn nhưng đây là một cảm giác thật nhộn nhịp. Các tế bào thần kinh bây giờ bắt đầu nhảy múa.

– Uống chung tao mới uống! Mỗi thằng làm một nửa – Hiện đặt điều kiện.

– Mỗi người làm một chén luôn! – Hà cao hứng, quên rằng bàn tiệc còn có cả mẹ của mình đang lo lắng nhìn anh.

– Làm một chén thì làm. Ngán mày sao, Hà!

Lẹt đẹt có tiếng vỗ tay của Hiện. Bà Nhụ và cô Mẹ đã ăn xong. Chị cả vẫn đang tiếc, cổ ngồi gặm cái chân gà, chả có thịt nhựa gì nhiều chỉ ngoài cái lớp da màu vàng chanh. Thế là chai rượu vui dần. Ly cuối cùng rót ra cũng là lúc rượu bắt đầu phát hoàn toàn tác dụng. Hà đứng lên muốn ra ngoài đi tiểu nhưng anh mất thăng bằng, người ngã dúi vào người Hiện. Hà nghe thấy có tiếng người nói:

– Thằng Hà say rồi.

– Cẩn thận đấy!

– Hiện! Mày dìu thằng Hà, kéo nó ngã.

Hà nói mình muốn đi ra sau nhà. Hiện còn tỉnh rượu nên khóa vào vai bạn dìu ra.

Một lát sau, người trong nhà đang thu dọn bát đĩa. Bà Nhụ và cô Mẹ nghe được tiếng Hà nôn ọe ngoài sân. Bà Nhụ an ủi cô Mẹ:

– Chẳng sao đâu! Chốc tôi xoa chanh vào lòng bàn chân nó cho. Giã rượu nhanh lắm!

– Bác cho cháu ngủ lại bên này nhé! – Cô Mẹ nhìn bà Nhụ.

– Được rồi! Chốc tôi xoa chanh cho nó – Quay sang Hiện đang nằm ưỡn dài trên phản, bà nói: – thằng Hiện tối này ngủ ngoài phản, nhường chỗ cho em!.

Hiện không trả lời, hình như cu cậu cũng đã bắt đầu say. Trời tối xập thật nhanh. Muỗi ủa ra chuẩn bị cho một đêm lao động nhiệt tình như thường lệ.

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xin-loi-em-anh-da-yeu-anh-ay>*